

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

30

οφείλει να

γιν

LONGINES

10 GRANDS PRIX

506 PRIX D'OBSERVATOIRES

τοιοῦτον ρεκόρ οὐδεμία μάρκα τοῦ κόσμου ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ μέχρι σήμερον.

ΧΡΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

πρωτοφανῆς ἐκθεσις ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων βαρυντικῶν εἰς τὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ

ΑΦΩΝ Π. ΖΕΝΕΤΟΥ & ΣΙΑ

Ἐργοῦ 19 καὶ Σταδίου 4α (ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ)

Τιμαὶ ὀρισμέναι

Μία LONGINES εἶνε τὸ κοινὸν σὰς ὁρολόγιον.

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙΣ

ἐκδειάζουν τὰς ἀρετὰς τοῦ Bromural, φαρμάκων κατευναστικῶν δι' ἁσθενεῖς καὶ ὕμεις τοσοῦτον ἐνθαρρύνει ὥστε νὰ τι διχῶνται τὰ παιδιά καὶ αὐτὰ τὰ βρέφη ἀκόμη. Ὁ Κινέζος διὰ τὸ λήθην χαρμῶν καὶ ἀποκοιμᾶται ἡσυχῶς.

Τὸ Bromural τῆς Ἑταιρίας Knoll A.-G. τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερμανία) εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνωστὸν πρὸ ἐνός τεταρτοῦ τοῦ αἰῶνος καὶ παντὸς ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει εἰς ὁλοκλήρῳ τῶν 10 καὶ 20 δισκίων. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ τῇ κατεστάσει Ἑπιμελητῆς τῆς Ἱατρικῆς Κλινικῆς τοῦ καθηγητῆ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται καὶ ἐκάστην ὁδὸς Κεφαλῆνης 86. Ὅροι 5-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Ἀριθμὸς Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΣΑΛΟΪΝΗ

Κατὰ τῶν κρυολογημάτων

Η ΣΧΟΛΗ BERLITZ

διοργανώνεται ἐν Ἀθήναις διὰ τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1929-30 ἐξετάσεις εἰς ἀπάσας τὰς γλώσσας. Ἡ Κεντρικὴ Ἑδρὰ τῶν Σχολῶν BERLITZ ἐν ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ θὰ ἀπονεύσῃ τὸ πιστοποιητικὸν BERLITZ εἰς τοὺς ἐπιτυχάνοντας μαθητὰς. Ἰδρυσις νέων τάξεων δι' ὅλας τὰς γλώσσας.

Ἐγγράφαι καὶ ἐκάστην ἀπὸ τῆς 3ης πρωτῆς μέχρι τῆς 9ης ἑσπερινῆς. Δοκιμαστικὸν μάθημα δωρεάν.

Σχολὴ BERLITZ 37 ὁδὸς Σταδίου 37

Δισκία Schering ΑΤΟΦΑΝ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ. ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΟΥΡΙΚΟΥ ΟΞΕΩΣ, ΔΕΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ.

Προσοχή εἰς τὴν μάρκαν Schering

ἀπαιτήσατε τὸ γνήσιον ἑμβολαγίον τῶν 20 δισκίων ἡμίσεος γραμμαρίου.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῖς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α

ΣΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΟΡΣΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ Α. Α. ΚΛΑΥΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ

ΧΩΡΙΑΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Κεῖνη τὴν Αὐγουστιάτικη μέρα, κοντὰ στὴ μικρὴ λίμνη, εἶδα τὸν πρὸ γέρον τοῦ χωριοῦ καθήμενον στὴ συνηθισμένη του θέσῃ.

Ἡ λίμνη ἦταν κοιμισμένη, ἀνατάραξη, ἕνα τόσο δὲ κομμάτι νεροῦ, ποὺ τὸ ζῶνανε γύρω ἐνυάλιντοι καὶ καλάμα, ἀκόμη καὶ σταθόχρητα μὲ τὰ φύλλα τοὺς ὀρθὰ οὐ ρομφαῖες... Πάπες λουζόντανε στὸ νερὸ, πονύλαμα κεληδοῦσαν στὰ κλαδιά τῶν δέντρων, καὶ τὸ δειλινὸ ἦταν χαρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογία...

Μὰ ὁ γέρος, ποὺ καθότανε στὴ ρίζα τοῦ πλατάνου, δὲ μπορούσε νὰ τοῦ χορῇ, γιατί ἦταν ἐκατοχρονίτης καὶ τυφλός. Τὸ περὶ τοῦ προσώπου του ἦταν καρινόμαρο καὶ ζαρωμένο, σὰν παλιὰ περγαμινὴ ἢ γενειάδα, ποὺ κατέβαινε ἀχτένιστη στὸ στήθος του, εἶχε ξεπεράσει τὸ ὄσπρ, γιατί ἦταν κοριντζισμένη μὲ μὰ κίτρινη τίντα. Ὅποια τὰ διαπὰ τὸν φρύδια καὶ τὰ τσουλούφια τῶν μαλλιών του, ποὺ κατέβαιναν γύρω ἀπὸ τὸ φέσι... Φοροῖσε ροζὰ Κοττάκι, βαθιογάλαζα, ξεθωριασμένα πιά, καὶ μπότες.

Θρονασμένος σ' ἕναν ξύλινο πάγκο, μὲ τὴ ράχη στὸν κορμὸ τοῦ πλατάνου, κρατοῦσε ἕνα χοντὸ ραβδί ἀπ' ἀγρίλι ἀνάμεσα στὰ γόνατα, ἀκοιμώμενος ἐπάνω τὰ σκεδωμένα του χέρια... Ἐπάνω του κριαχισί, σὰ θόλος ναοῦ, ὁ πλατάνος, γέρος καὶ αὐτὸς, μὰ δυνατός, βενὸ ἀπὸ κλώνους καὶ φύλλα... Πίσω ἡ λίμνη... Πρὸ πρὸς ὁ Κόρπος, μὲ τὰ οὐρογάλαζα νερά του, καὶ μακριά, φόντο, τὰ βουνὰ ἀδερφώσανα... Μὰ ὁ γέρος, μὲ τὰ μάτια στηλὰ, δὲν εἶδε, δὲ μιλοῦσε...

Κάθου κοντὰ του καὶ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ σιωπὴ... Ἐμαθα τὴν ἱστορία του σὺν τὸν ἀδελφὸν τῆς γράμμις:

Σὲ κάποια πλαγιά τοῦ Ψηλορείτη εἶχε διττὸ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἀπὸ ἀγέρας ἦτανε τὸ νύκτα. Ἐξῆσε χρόνια ὁλόκερα τὴ ζωὴ τοῦ ἀγομιοῦ, τοῦ ὄρνιθι, δοκίμασε ὅλους τοὺς καιμούς καὶ ὅλες τὰς λαχτάρες... Θυμώτανε πρῶματα καὶ θάματα. Ἀράδιαζε χρονολογίες, δνόματα πασοῦδων, μνημόνευε παλιούς του συντρόφους, ἐτ σὶ φωνιάς καὶ τσὴ πείνας, καιροὺς καὶ τόπους... Κι' ὅταν ἔφτανε στὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 66 καὶ στὸ Ἀρχαῖο, ὁ γέρος ζώρησε πρὸ πολλοῦ, τὰ σπυρμένα του μάτια λὲς καὶ πῆσανε ξαφνικὸ γέγγκος, χτύπησε δύο φορές τὴ γῆ μὲ τὸ ραβδί του καὶ εἶπε μὲ βαθεῖα φωνή:

— Θιὸς σχωρέστους, νὰ λέμε, κεῖδὰ ποὺ κείτονται!

— Πόσω χρόνι εἶσαι, γέροντα; τόνε ρώτησα. — Πολλὸ! πολλὸ!... Τὰ ἐκατὸ τάχως περασμένα... Δὲ μετράω μιλί... Δὲν κατέω... Κι' ἀναμένο τὸν ἀνέτην τὸ Χάρο... Ὅχι ὡς τὸν ἀνήμενα σὸν καὶ τὸν Τσουράκι, σὰν ὀχτὸν νὰ τόνε παῖξω βόλια... Τόρα εἶμαι κατεπεσιμένος... Ἀχατερὸν τὸ Χάρονα σὰ φίλο, νὰ μὲ γλύσῃ ἀπ' τὰ βάσανα!...

Κι' ὁ Μαθουάλας τοῦ χωριοῦ μοῦ ἀράδειασε τίς ἱστορίες του. Μοῦ διηγήθηκε πὺς τὴν ἔβλεπε μὲ τὸ γυῖο τοῦ τοῦ Δημητρώ, ποὺ ἦταν νύπαντρος μὲ μὰ Πατρινά, ἀπὸ φαμίλια ξενοφερμένη καὶ πὺς ἄλλο

γυῖο ἀπὸ τοῦτο δὲν εἶχε. Κάθε ἀπόγευμα, σὰν ἦταν καλὸς καιρὸς, ἡ νύφη του ἡ Ταῖλα τὸν ἔβαινε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερνε νὰ καθῇ στὴν ἰδίᾳ πάντα θέσῃ, σὶν πλάτανον καὶ ἔτσι ἔστειλε καὶ ἴσως τὸ βράδι ποὺ δὲ γυροῦσε ὁ Δημητρὸς ἀπὸ τὰ χωράφια νὰ τόνε πᾶρῃ, νὰ τόνε ξαναφέρῃ στὸ σπίτι. Καὶ τὸ σπίτι τοὺς βροχόνταν λίγο πᾶρῃ, στὴ δημοσίᾳ... Κάτω ἦταν γάνι ποὺ ἔδινε τροφὴ καὶ κρασί στοὺς περάτες, νερὸ γὰ τὰ ζῶα, καὶ ἀπὸ πάνω τὸ σπίτι μὲ τὴ μακριὰ ξελόντζα του, πέρα-πέρα. Καὶ πῶς περὶβόλι καὶ λιόδεντρα...

Ἀπὸ κεῖνο τὸ δειλινὸ δὲν ξανάειδα τὸ γέρον Κοττάκι, γιατί τὴν ἄλλη μέρα ἔφγα ἀπὸ τὸ χωριό. Ἐμαθα ὅμως τὴν τραγίαν του τύχη... Τὴν ἀκούσα ἕνα βράδι σὲ μὴ ταβέρνα τοῦ χωριοῦ, ὅτε ἀπὸ δύο χρόνια, ποὺ ἦμουν ξανά περαστικός ἀπὸ κεῖ.

Ἦτανε νύχτα πιά, στὰ ῥεζα λαμπάδινε τὰ κούτσουρα, καὶ ὁ χειμωνιάτικος ἀέρας βούϊζε στὰ κεραμίδια τοῦ στενόμενου καπελειοῦ... Καθὼς ἔβαινα τὸ μαροκοκκίνο κρασί τῆς Νημέας (ποὺ θάλεγε πὺς εἶχε μέσα του καὶ ἀπὸ τὸ θνητὸ τοῦ δουλικοῦ λατῶν) ρώτησα ἔξωφρα τὸ φίλο μου τὸ Σταθμάκι τὸν σιδεροδρόμιον, ποὺ ἦταν γέννημα-θρέμμα τοῦ χωριοῦ:

— Ἀληθεῖα, τί γίνεται κεῖνος ὁ γέρον Κοττάκι, ὁ Μαθουάλας;... Ζῇ ἀκόμη;

— Αἰ, ὁ καπετὰν Σήφης;... Μὰς ἄφησε χρόνους!

— Ἐ, καιρὸς του πιά ἦτανε.

Ὁ Σταθμάκις ἔρωσε τὰ φρύδια, καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή, γὰ νὰ μὴ ἀκούσῃ κάποιος ἀγνώστης ποὺ πᾶνε πλαγί μου, εἶπε: — Βέβαια, καιρὸς του ἦτανε νὰ πεθάνῃ... μὰ ὅχι καὶ ἐπὶ!...

Σὲ λίγο, ἀπὸ πῶς ἀπὸ τὴν ταβέρνα οἱ ἀγνώστες καὶ ἡ καπελάς κῆρυξε πρὸς ἀπὸ τὸ ῥεζα τοῦ ὁ Σταθμάκις μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ μαθουάλα Σήφης, τὴν ἀλλόκοτη:

Ἐκεῖνος ὁ Δημητρὸς, ὁ μοναχογιὸς του, ἦταν ἀμνατός. Ἀπὸ πᾶντοῦ ἦταν ἀπὸ ἀγῆστο, χωρίς προικὸ, βαλῆθηκε ὅτε νὰ κληρονομήσῃ... Λοιπὸν, πονάει ἕνα χωράφι, ἀρῇγει γὰρ στὴ γυναικα του καὶ πεθαίνει σ' ἕνα μεγάλο παπὸν νὰ πᾶ στὴν Ἀμερική. Ἰσὺ μάλιστα στὴ Κίλη, στὸ Βαλσαρόσο, ποὺ βγαίνει τὸ νύκτα καὶ ἔχει κατὰ νερά ὄσπρ, ποὺ οἱ ἀνθρώποι πεθαίνουν ἀπὸ τὸ σπᾶσι τους. Ἐκεῖ καὶ παταγιάζον, ἔβριζε, καὶ πετοῦν, φροντίζα ἀπὸ τὸνα δέντρο στ' ἄλλο, ὅπως ἐδῶ τὰ σπονγιά... Μάλιστα ἕνας μεταναστὴς, ἀπὸ τ' ἄλλο χωριό, τὸ Κυβέρι, ποὺ γύρισε τίς προάλλες ἀπὸ τὴ Κίλη, ἔφερε ἕνα παταγιάλο ποὺ μιλᾷ Σπανιόλκα καὶ τὸν καλεῖ μερὶκι «Μαουίνος» κρῖς, Ἰάναν! τοῦ λέει, μαρῖνος νῆες καὶ ἔξαρκόμειτα στὰ γέλια.

— Καὶ τότε, φίλε μου, γὰ τοὺς παταγιάλους δὲ λέμε;

— Αἰ, γὰ... λέγαμε γὰ τὸ νερὸ... Λοιπὸν, ὁ γέρον Σήφης, σὰν ἀπομείνει μόνος, μὲ τὴ νύφη του, ἔστειλε πρὸν παραπονέμενος. Τυφλὸς ἄνθρωπος, ὁ

πεις, ένα γυιό είχε και κείνονε στην Ξενιτειά. "Ανθρωπο να τόνε κοιμιανόρη, να του παρασταθί, που λέει ο λόγος, δεν είχε. Γιατί η νύφη του, που στην αρχή του ήταν όλο μέλι-γάλα, σαν έφυγε ο άντρας της, τον παραμέλησε τον πεθερό της, δεν τὰ πήγαινε καθόλου καλά μαζί του... Τόν είχε, βλέπεις, εμπόδιο και μάρτυρα στα καμώματά της ή κοκώνα ή Πατρινά!...

— Δηλαδή;
— Δηλαδή, θέλω να πω, πως η νύφη του ή Τούλα δε βγήκε καθόλου καλή... δεν κράτησε την τιμή του Ξενιτεμένου τ' άντρός της... Νά ξέρεις όμως, πόν παντρεντή, ήταν κάμποσο κιαρό άρρεβωνισμένη μ' έναν καροτσέρη, Άχλαδοκαμπίτη και καλόν κνηγόν μάλιστα, που φαίνεται πως τον άγατούσε κιόλας... Μά κείνος, 'Αλέξης τ' όνομά του, πήγε στρατιώτης, στά Μχανικά, στην 'Αθήνα, και σαν έγύρισε από τον στρατό, παντρεύτηκε στον τόπο του κ' ούτε τη λογάρισε τούτη πιά... Τότε βρέθηκε ο Δημητρός, ο γυιός του γέρου δηλαδή, και την άγάτησε. Ήταν άπάνω στην έλικα της ή οκαμμένη. Γεμάτη κοπέλλα, ψηλή, σταράτη... Ρώτησε κ' έμαθε πως τάχε με άλλον προσητέρα, μά ο φονκαρός ήταν στα γερά ταμπυμένως, και δε λογάρισε τίποτε και την έζητησε. Έκείνη δέχτηκε να τόν πάρη, γιατί σφέρο της, βέβαια, ήτανε...

«Σάν πέρασε κάμποσος καιρός, λέει ο Δημητρός της γυναικάς του: «Τούλα, της λέει, δεν είνε προκοπή εδώ στο χωριό με τη γή... Νά πάω στην 'Αμερική, κοντά στα Ξαδέρφια μου, να πιάσω δουλειά, και σου στέλνω τὰ ναύλα κ' έρχεσαι.» — «Σύρε, καλέ μου, ταίπες κείνη που άλλο δεν ήθελε... Και σαν έφυγε, που λές, ο Δημητρός, πάλι μιά Κυριακή ή Τούλα στον Άχλαδοκαμπίτο, στο πανηγύρι, σμίγει τον πρώτο άρρεβωνιστικό της και τὰ Ξαναφαιάνγουνε! Ξαναγυρίζει κείνη στο χωριό, τσοού! κ' αυτός οε λίγες μέρες από πίσω, με τη σούστα του, και κονεύει στο χάνι που είν' από κάτω... Και τόν έμπαζε τη νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, σπύτι... Ο γέρος τάχε καταλάβει, άκουγε... Δε μπόραγε όμως να μιλήση, γιατί και τί να πη, τί να ξάνη, σταρδός άνθρωπος, άνήμπορος; Καθότανε λοιπόν κοιτάζοντο στο στρώμα κ' άναστέναζε «ερμη ζωή» και καταριότανε το Χάρο που τόν έζέχασε...

«Ένα παιδάκι, ένα συγγενούδι του, πήγαινε καμιά φορά και τόν έπαρνε από το χέρι και τόν έφερνε να κάτση στον πλάτανο, στη ρίζα, κοντά στη λίμνη... Κι' ο τυφλός έστεκε ώρες αμίλητος, κατάντηνον στον 'Ηλιο, με το κεφάλι σκυφτό στο στήθος, ως που νύχτωνε, κ' ερχότανε το παιδί να τόν Ξαναπάρη.

«Όμως κοίτα να ιδής: Ένα βράδι, που άκουσε κοιβέντες στην πλαγινή την κάμαρη, κ' ήταν ή Τούλα με τόν 'Αλέξη, ο γέρο Κορητικός άφύπνευε... Σηκώθηκε πάνω, κ' άρχισε να λήη διντάτὰ πως αυτά είνε ντροπές πράματα και πως αυτός δεν τὰ νταγινάτι άλλο... Και φοβόριζε πως θα κατέβη κάτω, να πάη όπως μπορεί στην εκκλησιά, να πιάση το σκονί της καμπίνας και να τη βαρξί: «Γοεράτε, χριστιανοί, θά φωνάξω, έλεγε, σφτε να δήτε πως μιά παντρεμένη γυναικα, Ξενομερίτσια, ντροπιάζει το χωριό!... Σφτε να ιδήτε τη νύφη μου την Τούλα με τόν 'Αλέξη τόν καιόχο της!...» Κι' ο Χατζής, πουζιε το μαγαζί κάτω από το σπίτι, άκουγε το σματά και τις φοβόρες του γέρου, κ' έλεγε που θα πάη να τελήνη όλη αυτή ή ιστορία!...

«Λοιπόν, σφτε» από κάμποσες μέρες, ένα πρωινό, ή Τούλα κατεβαίνει πρώτα στο περβόλι κ' άρχίζει να φωνάζη το γέρο: «Πατέρα!... Πατέρα!... που είσαι;» 'Απόκει βγαίνει στο δρόμο και ρωτάει το Χατζή μ'ήν είδε τον τυφλό;... Μά ούτε κείνος ήξερε να της πη, ούτε κανένας... Και τότε ή Τούλα βγήκε πιο πέρα και πήγαινε δώ και κει ρωτώντας, ως που έφτασε στη λίμνη, σκυζώντας όλοένα, μ'ήν είδαν το γέρο;... Μά ο γέρος δε φαινότανε πουθενά... Και ή Τούλα γύρισε σπίτι της μ'αλντισμένη.

«Όμως κοίτα να ιδής: Έκεί κατά το μεσημέρι, να κ' ερχεται το παιδί, το συγγενούδι και λέει πως βρήκε το ραβδί του τυφλού στον όχο της λίμνης, μέσα στα σπαθόχορτα κ' έλαιγε το παιδί κ' έλεγε πως σίγουρα ο γέρος θα βγήκε μόνος του από το σπίτι και παρασπώντας θάπεσε στη λίμνη και θα πνίγηκε!... Τότε ή Τούλα έμψηξε τις φωνές και τραβούσε τα μαλλιά της, κ' έτοιζε τὰ ρούχα της «τρεχάτε, χριστιανοί, έλεγε, άνθρωπος πνίγεται!» και δε συλλογιότανε πως ο γέρος ήτανε άλλωστες ώρες χαμένος και γλυτωμό πιά δεν είχε...

«Γύρω από τη λίμνη μαζεύτηκε όλο το χωριό, κ' ο παπάς, κ' ή δασκάλα, κ' ο νοματάρχης που τη φέρνει βόλτα, και όλοι... Ήσαν από το γιαλό και οι ψαράδες, σπαρζάσανε μιά φελούκα στη λίμνη, ρίξανε καμάκια, γάντζους... τίποτα!... Τόν είδες εσύ το γέρο, τόν είδαν κ' αυτοί... Κι' ούτε Ξαναφάνηκε ο καφερός ο Σήφης.

— Ποτέ!;
— Ποτέ... Γιατί ή λίμνη μας είνε άπλητη, ξέρεις, οσομό δεν έχει... Πάρε όσο σκονί θέλεις, ρίχνε και μέτρα, βυθό δε

θα βρής!... Κάποτε, λένε, που άραζε στο λιμάνι μας ένα κο καράδι, βγήκαν δέω δυό-τρείς άξιωματικοί, και θέλουνε να μετρούσουνε τη λίμνη. Κοιβάλησαν λοιπόν ένα σωρό σκαφίτα σήκωναν πέντε ναύτες... Λοιπόν, το μολύβι πήγαινε κάτω, πήγαινε, πήγαινε, τρείς ώρες πήγαινε, σάθρηε το σκαφίτα κ' αλύβι πάτο δεν εύριξε! Τόβγαλαν άπάνω άλάσποτο!

— Μά πως γίνεται;
— Ζέρω γώ; Νά που γίνεται! Οι ντόπιοι λένε πως ή λίμνη στη μέση της, είνε μ'άτι και βγαίνει στη θάλασσα, την ώρα που 'Ο,τι ρίξεις στη λίμνη, το ρουφάει και το πάει στη θάλασσα. Λοιπόν, αν ο γέρος έπεσε στη λίμνη, το ρουφάει και το πάει στη θάλασσα και θα το πήραν τὰ καμιά τράδηξαν μακριά, στο πέλαγο, ή θα το χάψανε τὰ σκαφίτα. Ποιός ξέρει όμως... μπορεί και...

«Έκοίταζε το συνομιλήτή μου κατάματα, προσπαθώντας να τέψω τη σκέψη του.

— Είπες αν έπεσε... Τι θέλεις να πής;

— Χμ... Ξέρω και γώ;... κόμπιασε κείνος. Πολλά λέει όμως... Δύσκολο τάχατες είνε να πιάσης ένα γέρο, μάλιστα να τόνε καρδωδής εκεί που κοιμάται, να σκάψης ένα λάκκο να σάνχητα να τόνε χώσης, και το πρωί να τρέξης γύρω από τὸν να Ξεφονιάξης σάν καρακάξα;... Έτσι, όχι μόνο την καρδιά θα μπωρή πιά να βαρέση ο γέρος, μά ούτε και τις μήνες... Μπελεις που γελώ; «Ε, γέρασα πιά και γώ, είδα πολλά παρζέμια κόσιμο τούτο και συνήθισα...

— Και... οι δυό ερωτημένοι... το Ξεγαράκι να λέμε, γεινε;

— Ού, αυτοί Ξεκολουθούνε το γέρο Χαιμάδα που τόχουνε... 'Ως τότε, ή τόν 'Αλέξη βαρζιόστηκε και τόν έπαρνε. Τώρα κείνος βραδιόξυμνούνετα σήε; Όλη την ήμέρα πάει κνηγή, κ' ας λέη ο γέρος, τί θέλει... Δε με σχωράς, έτοι είν' ο σμος... Έβίδα!

Την άλλη μέρα, κατά το δείλι, έπαινε περιζατό μου γύρω από τη λίμνη.

Τὰ νερά της πάντα γαλήνια, άπαινε. Ούτε μ'άτι δεν εσάλνε την Άχλαδοκαμπίτη της... Μερικά Ξεφούτλια, παρζέμια που τόν πλάτανο, καρδίζανε από διαπάρη νερά που καθιρέφτιζαν τη γύρω τους λίμνη. Τους κλώνους τόν ειςάλλυπον που καρδίζαν κατά τη λίμνη ού μυριάδες διγαμεία, τὰ περαστικά πουλά-όλη τη στεκαμένη γαλάα ζωή... Κοίταζε τη λίμνη και το χωριό της, κυλωμένη από τη μοναξιά και τὸ απή...

«Άσφαλα, βρόντηξε μιά ντουφεκά, κ' ένα μεγάλο πουλί γάλαζο έπεσε μέσα στη λίμνη... Γρήγορα ένα σκαλί χύθηκε στο ρά να το βγάλη... Ο κνηγός, ένας σπιδαρός, νέος άντρας, κ' εσάν όχο, πήρε το πουλί από το στόμα του σκαλιού και τόνε στήν τσάντα του. Έπειτα, τράβηξε κατά τὰ σπύτια...

Τόν άκολουθήσα, έτσι, χωρίς σκοπό, και σε λίγο τόν είδα τὸν ποστέκεται στο χάνι, να ρωτάει κάποιον μαγαζάτορα, κ' όστ'α νεβαλίν την Ξυλένια σκάλα που φέρνει στο σπίτι, άπάνω... Σπυφαλόκοκο ήταν μιά γυναικα γλυκειά, μεγαλόκομη, σταράτη και δέχτηκε με χαμόγελο. Θάλεγε κανείς πως είχε άκούσει τη νύφη και τόν περιμενε. Φορούσε κόκκινο πολκάκι κ' ήταν καλοστημένο. Καθώς έμαθα, αυτή ήταν ή Τούλα.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΕΣ

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

«Όντας σ' εγέννη ή μάνα σου, ο ήλιος έκάτεβη και σουδωκε την όμορφιά και πάλι Ξαναένθη.
«Ο ήλιος τις άχτίδες του άς πιά να τις στεφνήνη κ' άς έρθη από τὸν λόγον σου να τις Ξαναγνήνη.
«Ο ήλιος όταν έτυχεν έσένα ν' άπαντήση, άπ' την πολλή σου όμορφιά κ' έκείνος Ξεάλοση.
«Ελαμπε ο ήλιος το ταχύ, μαραίνει τὰ χορδάκια, κ' εγώ με τις άχτίδες μου μαραίνω παλληκάρια.

«Ω ήλιε μου, χαμήλωσε σου τὸν πόνο
[ρε τὴ γαλήνη σου τὸν πόνο]

«Ηλιε μου και παρζέμια μου
[χομογονιόμα μου]
είσαι κ' εσύ, είμαι κ' εγώ
[που άμορφότερα σου]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Μ.

Κάθε εποχή έχει και την ώραία της, ή «άκτουαλιτέ» τώρα είνε ή έλεκτη και νεαρά κυρία, ή όποια κατακτά σε κάθε κοσμική εμφάνισή της άμείτητους ηήφους θανισμοί. Είνε οσοσκιής καταγωγής και αυτό θα το διακρίνεται «τομα-βίστα» στα γοητευτικά μάτια της, που διακρίνεται ή συγγραπτική μελαγχολία, σαν τούς μελωδικούς άνασυναγμούς της Μπαλαλάικας. Η σιλουέττα της κάτ' άφάνταστο και άσπλητο υπό έσπονη έθλυνσις, χάριτος, λεπτότητος, μιά σερπαντίνα που Ξεπετιέται με άστραπαίαν κίνηση. Η όμιλία της σωματεστάτη, ευχάριστη, Ξυπνη. Αί εμφανίσεις της πολύ σπάνιες σε δεξιώσεις, άλλι πρέπει να Ξχη κανείς υπ' όψει του: «Τὰ ώραία κοίτες κίτωνα».

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Το κυριότερο κοσμικόν γεγονός της παρελθούσης εβδομάδος ήτο ο «Μπλ. κοστνιέ» παρά τῷ 'Αρχηγῷ της Γαλλικής 'Αποστολῆς και τῷ κ. Μπαλλιόν.

—Ένα ζωντανέμο παραμύθι το θέαμα. Βοημίδες, Κάμεν, 'Ισπανίδες, Κάου-μπύ, ένδνμιασία πολυτελείς 1830, Μεσάωνος, Γκαίνσμορ, Ναρκετούα, Λουδοβίκου 14ου, Βενετσιάνες, 2ας Αυτοκρατορίας, κοστούμια φανταζί, Ρωσίδες, Ρουμάνικα κοστούμια, Μπερζέ.

—Η οικοδόσποινα έφερε κομψήν τουαλέττα από δαντέλλα μπέζ.

—Η δις Μπαλλιόν ήτο μιά χωρική Ρωσίδς ιδανικής χάριτος και εμορφιάς.

—Αί αθύνουσι, καλασθήτως διακοσμημένα, φιλοξενούσαν όλας τὰς κομμάς 'Αθήνας.

—Το κυλικείον κατηρητισμένο με άξιοθαύμαστην έντέλειαν. 'Επι-καλούσθη «σοιτέ» Ξεαρετικά πλούσιον.

—Περι το μεσονύκτιον έγινε μιά «Φαραντόλ» έκτάκτως ζωρηή και παρζέμια έλοι από τὰς αλθούσας.

—Διαρκώς έφθαναν νέα γκρουπ και προσέδιδον ένδιαφέρον και μύρι.

—Τζάς θανμιασία έπαίξε τὰ πλέον μόδερα φόξ.

—Παρέστη όλη ή 'Αγγλική και Γαλλική 'Αποστολή, εκ τών ό-ποίων περισσότερες «τραβεστί».

—Έν τῷ μεταξὺ θανμιάζομεν τὰς ώραωτεράς εμφανίσεις και τὰς πλέον έπιτυχείς άμφιέσεις.

—Η κ. Ράμψαυ ής άριστοκρατική Βενετσιάνα, από μαύρη δαντέλλα, ήτο Ξεαία, ή κ. Τάηλορ ής Μεσοζέω πολύ χαριτωμένη.

—Η πλέον άξιοθαύμαστη έμφύχσις άριστογνήματος, είκόνης 2ας Αυτοκρατορίας, ήτο ή κ. Γ. Πανά, με ένδνμιασία αθεντική — από ταφτά φισκί μτροσέιν, με βελουδένια καφέ λουλούδια, προσορμομένη στην καλλιτεχνική σιλουέττα της.

—Ένα άρμονικώτατον κοστούμι 1830 ήτο της διδος Φράγκου από ταφτά μπλε-σιελ και καμριολέ καπέλλο, επίσης μπλε σιελ, και ως συμπλήρωμα μιά άμπερλίτσα μικρή όμοιόχρομη.

—Το πλέον μεγαλοπρεπές κοστούμι ήτο της κ. Βάττη από βελούδο μπλε φωτεινό, που κατέληγε σε μακρυτάτη ουρά στίλ Μεσάωνικόν, γανιρισμένο με έρμύνα.

—Ένα ώραίο λουλούδι 'Ισπανέζικο ή κ. Μιακόσι, σύζυγος τῷ πρώτῳ γοιματέως της 'Ισπανικής Πρεσβείας.

—Η κ. Κ. 'Αλεξανδρή, με θανμιαίο 'Ισπανικόν κοστούμι, έμοιαζε σάν κοκός 'Ισπανέζικη.

—Δυό γλυκύτατες και χαριέστατες Κολομάνες αί διδες Σουλτά-νη και Μπόν, με λαμ' οξς κοστούμια.

—Χαρακτηριστική ής Περίς ή κ. Μαργακού. Τρισχαριτωμένη πυρροδόσποινα ή δις 'Ιρεν Ν. Μακκά, θανμιασία ή κ. 'Απ. 'Αλεξανδρή με 'Ανρεκτουάρα από μαύρη δαντέλλα και πελώρια καπέλλιν από δαντέλλα.

—Τὰ 'Ελληνικά κοστούμια χειροκροτούνται ένθουσιωδώς. Η κ. Γ. Μακκά με Μεσολογγίτικο γοα-φικότατο κοστούμι, ή κ. Π. Τσαλδάρη με ένδνμιασία Βασι-λίσσης 'Αμαλίας, ή δις Φαρμά-κη ώραωτάτη με κοστούμι Κό-μης.

—Γοητευτική ής 'Ισπανίς ή κ. Χειμπεράν, σύζυγος τῷ πρώτῳ γοιματέως της Γερμανικής Πρεσβείας. Η κ. 'Αμάτ, τόσον ιδιόρρητη ής φουσιγογνία και

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΔΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

«Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 130 || «Εξωτερικού Δρχ. 'Αγγλίας Μία
«Εξάμηνος » 70
και δι' όλην την 'Αρικήν και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή Σελίνια 24.
Αί έπιστολαί και τὰ χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν
«Ιδιοκτήτην» τῷ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» κ. ΚΑΝΙΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΩΝ.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμώνται Δρχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Έν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York
U. S. A., έν Αιγύπτῳ - Σουδάν ο κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικῷ Κογκό ο κ.
Georg. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: NEW YORK NEWS AGENCY, General
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται
οί ένδιαφερόμενοι.

σιλουέττα, έφερνε ένδνμιασίαν Βενετσιάνας από μαύρη δαντέλλα.

—Έν τῷ μεταξὺ διακρίνομεν δύο Παριζιάνικες εμφανίσεις, την
δα Σταύρου με μπλε-σιελ χορ-σατέν, και την κ. Βερτοόρον με μαύ-
ρο ταφτά έμψιμ' και μαύρα τουλίλια. 'Αλλη κομψή εμφάνισις ήτο
ή κ. Μπρονέ με κόκκινη δαντέλλα.

—Παρεσβέθησαν ή κ. Έλενα Βενζέλου, ή κ. Α. Μιχαλακοπού-
λου, ή πρέσβισσα της Πολωνίας κ. Γιούγγεβιτς, ο Πρεσβευτής της
Αιγύπτου Σινταρούς Μπέης, κ. και κ. Α. Ρούφορ, ή κ. Γ. Καφανά-
ρη με άσπρα και ώραωτάτο «τη γκάνον» κόκκινο, ο κ. Βούρος, Κό-
μησις Καποδίστρια, ο ναύαρχος και ή κ. Τυπάλδου με λαμ' αράζ
τουαλέττα, κ. και κ. Δελαγορμιάτη — διακριθείσα εμφανίσις με μαύ-
ρο βελούδο, ή κ. Μ. Μακκά με κομψήν μόν τουαλέττα.

—Γοητευτική ή νεαρά δις Πολίτου, μιά σιλουέττα σπανία με μπλε
σιελ ταφτά.

—Η κ. Σωδάη ής 'Ισπανίς, ή κ. Ψύλλα ής Ρουμανίς ήτο πολύ
εύμορφη, ή δις 'Αλεξ. Μακκά με ένδνμιασία μεσάωνική, πολύ νό-
στιμη. Η δ. Μ. Μιταντοή έλεγκάντικη ής Κούκλα.

—Ψαυτάτη ή δις Μπεμπέλα Μιταράη ής 'Ελκνισμιοτηρη» από
ταφτά μπλε-σιελ και καπέλλο ώραωτάτο χρυσό με μπλε τερά.

—Η κ. Β. Λορέστη Ξεαία 'Ελκνισμιοτηρη». Εύμορφη ή δις
Βούρου με κόμμωσιν «Λουί-κένς».

—Αίαν διακοσμητική ή εμφάνισις της κ. Παταστράτον με Αιγυ-
πτιακόν αθεντικόν κοστούμι.

—Θελαυτάτη 'Ισπανίς ή δις Δώρα Βουρλούμη, με 'Ισπανικόν
κοστούμι.

—Νοστιμώτατες αί δες Φωστηροπούλου με κοστούμια Ρωσικά.

—Ακαταγώνιστος ής Τορεαντόρ ο κ. Σκέντερο.

—Μπριζ προχδς παρά τῷ κ. και τῇ κ. Γ. Γαλιάτρα.

—Η οικοδόσποινα, συμπαινεκατάτη όπως πάντοτε, έδέχετο τούς
κεκλημένους της.

—Διακρίνομεν: Την κ. Θεολόγου, την κ. Ν. Πετοτσι, την κ.
Περζόγλου, κ. και κ. Κ. Μεταζά, την κ. Τσουκάλη, την κ. Πετοσίη,
κ. και κ. Σιερ. Καλλιγά, την κ. Βασιλείδη, την δ. Φωστηροπούλου,
την κ. Δαμάλα, την κ. Λαδοπούλου, πολύ σίε, εμφανίσις με μαύρα.

—Την κ. Δεωνίδα, την κ. Κ. Βαλαωρή, την κ. Π. Νερε-
πόντη, ώραωτάτη με κόκκινα.

—Τόν κ. και την κ. Ριζάκη, τόν κ. Σαυλιάνον, τόν κ. Γ. Μακ-
κά, τόν κ. Τ. Ζαβούριαν.

—Χορευτική μαστίχα την παρελθούσαν Ηέκτην παρα τῷ 'Υφυ-
πυργῷ της 'Υμενίς και τῇ κ. Πατά.

—Τούς κεκλημένους έδέχετο ή οικοδόσποινα με τις τέσσερες χα-
ριτωμένες κόρες της, Ρωζάνη με πράσινη έσφρέττι.

—Ένα χαριτωμένο τριό αί δεσποινίδες 'Αλεξ. 'Υπατία και Μα-
ρίκα Πατά.

—Η νεοαία Ξρόδης με άφάνταστο κέφι ως τις 4 τὸ πρωί.

—Πολύ άντραιν έδωσαν ή διάφορες «άντρες» μετεμφεσμένων με
πολύ έπιτυχείς άμφιέσεις.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΒΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΣ

Η εικόν του σημειογού έξοφύλλου είνε έργο του ζωγράφου Π.
Ρούπερτ και φέρει τόν τίτλον:
«Τὸ Παπὶ με τὸ Γατίκι».

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Πῶς οί κουρσάροι ένυρίενσαν την Θεσσαλονίκην, την ελεηλάτησαν,
την αματωκύνισαν, την μετέβαλαν σ' έρείπια, κατά την Βυζαντινήν
περίοδον. Σελίδες τέφρον και πελώρια καπέλλιν από
δαντέλλα.

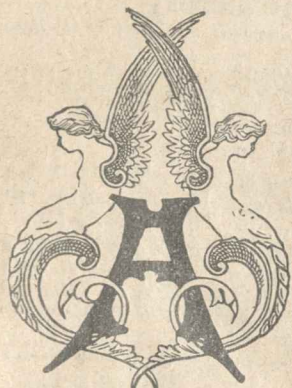
—Τα 'Ελληνικά κοστούμια χειροκροτούνται ένθουσιωδώς. Η κ.
Γ. Μακκά με Μεσολογγίτικο γοα-
φικότατο κοστούμι, ή κ. Π.
Τσαλδάρη με ένδνμιασία Βασι-
λίσσης 'Αμαλίας, ή δις Φαρμά-
κη ώραωτάτη με κοστούμι Κό-
μης.

—Γοητευτική ής 'Ισπανίς ή
κ. Χειμπεράν, σύζυγος τῷ πρώτῳ
γοιματέως της Γερμανικής
Πρεσβείας. Η κ. 'Αμάτ, τόσον
ιδιόρρητη ής φουσιγογνία και

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εἰς πολὺ κα-
λὺς τιμὰς καλὰ βιβλία φιλολο-
γικά, ιστορικά, περιοδικά, έφη-
μερίδας κτλ. κτλ. Πληροφορίαι
στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7, 'Α-
θήνας.

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΔΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΛΦΝΑ όμως ξέσπασε, ακράτητη πειά, ή Ρόζα. Κλαίοντας, πνιγμένη απ' τους λυγμούς της, φώναζε:

— Πατέρα, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ... Μην επιμένεις, πατέρα... Δεν θα φύγω, δεν θέλω να φύγω... Θες να σου πω ψέματα;... Σου μιλώ ειλικρινά, πατέρα... Μην με σκοτώνεις.

Ο Λαμπίρης συγκρατήθηκε. Έπνιξε το θυμό του και ρώτησε:

— Γιατί δεν θες να φύγεις;

— Τη φοβάμαι την εξοχή, τη μοναξιά, πατέρα. Έχω υποφέρει πολύ τον τελευταίο καιρό. Τα νεύρα μου είναι τσακισμένα. Δεν θέλω να φύγω από το σπίτι...

— Ένα τέτοιο ταξίδι, που θα μούκανε καλό άλλοτε, σήμερα θα με σύντριβε. Δεν το καταλαβαίνεις;...

— Αυτό είν' όλο;

— Ναι, πατέρα.

— Η δικαιολογία σου είν' άστεία. Όσοδο τη δέχομαι, την πιστεύω. Θέλεις να μείνεις εδώ; Θα μείνεις. Μά ετοιμάσου κιόλας. Θα παντρευτείς!

Η Ρόζα έμεινε εμβρόντητη, άναυδη, σαστισμένη. Δες και την είχε χτυπήσει κεραυνός. Κύτταξε τον πατέρα της σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά, σαν να μην τον γνώριζε. Η τελευταία του φράση την είχε ταραξεί, την είχε ξαφνιάσει...

Ο πατέρας της τού μάντεψε.

Η μητέρα της καθόταν πάνω σ' αναμένα κάρβουνα. Είχε απομείνει με το κοντάλι στο χέρι...

— Λοιπόν;... ρώτησε ο Λαμπίρης μ' ένα πονηρό και μοχθηρό χαμόγελο στο πρόσωπο. Είσαι ευχαριστημένη, παιδί μου; Θ' αποκατασταθείς, θ' ανοίξεις σπίτι δικό σου... Είσαι τυχερή!...

Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

Για λίγες στιγμές απόλυτη σιωπή απλώθηκε μέσα στην τραπέζα. Μια σιωπή βαριά και πένθημη...

Κανείς δεν μιλούσε.

Μα στο πρόσωπο του καθενός ήταν ζωγραφισμένη της ψυχής του ή αγωνία, ή λαχτάρα, ή σκληρότητα.

Το πρόσωπο του Νότη Λαμπίρη είχε μια διαβολική έκφραση κακίας, μια έκφραση σκληρής και μοχθηρής ικανοποίησης.

Δεν κύτταζε πια την κόρη του.

Εσφιγγε στο χέρι του το μαχαίρι του ψωμιού και το χτυπούσε νευρικά πάνω στο τραπέζι.

Η Λαμπίρα άφησε το κοντάλι να της πέσει από το χέρι, κύτταξε κατάπληκτη τον άντρα της μ' ύστερα κάρφωσε το βλέμμα της πάνω στη Ρόζα.

Τι άδκανε ή κόρη της στην κρίση αυτή στιγμή;

Στο χλωμό της πρόσωπο ήταν ζωγραφισμένη όλη ή αγωνία της ψυχής της, όλη της ή λαχτάρα, όλος της ο πόνος, ο πόνος κ' ή σιγή της μητέρας που βλέπει το παιδί της να βασανίζεται, χωρίς να μπορεί να του δώσει βοήθεια.

Οι γιοι του Λαμπίρη, μαθημένοι να σιωπούν στις έκτακτες αυτές περιστάσεις, δεν έβγαζαν άχνα. Μα ούτε κ' υποψιάζονταν καλά-καλά τί βουή τραγωδία παιζόταν μπρός τους.

Η Ρόζα είχε χαμηλώσει το βλέμμα της, χωρίς να δείξη ταραχή. Μια νεκρική χλωμόδα όμως ήταν απλωμένη στην όψη της... Τα λόγια του πατέρα της την είχαν χτυπήσει κατάκαρδα.

Μα το περίμενε αυτό. Ήταν ή μόνη λύσις, στην οποία θα κατέφευγε τέλος ο Λαμπίρης. Ή προαίσθησις της δεν την γέλασε... Και να που τού κακό ήθελε. Ήθελε πού γρήγορα απ' ότι τού φανταζότανε. Μά είχε πάρει την απόφασί της. Γι' αυτό και δεν ταραχτηκε πολύ, γι' αυτό δεν άκουσε τις τρομερές εκείνης ειδήσεις.

Η μαγείρισσα, που στεκόταν πίσω της, λίγο έλλειψε ν' άρρηση τα πιάτα που κρατούσε να πέσουν κάτω και να γίνουν κομμάτια.

Για μια στιγμή μάλιστα ή Ρόζα έννοιωσε τη μητέρα της να την σκοινιάει, έλαφρά με το πόδι της, κάτω απ' το τραπέζι.

Κοτάλαβε άμέσως τί σήμαινε τού σκοινίτημα αυτό. Κατάλαβε την άγνωση της φτωχής μητέρας της. Ήθελε να την συγκρατήσει από καμιά άπερισκεψία, από καμιά έκρηξη της απελπισίας της, να της δώσει κουράγιο...

Η μητέρα της είχε απομείνει με το κοντάλι στο χέρι...

Μισό λεπτό είχε περάσει απ' τη στιγμή που ο Λαμπίρης άκουσε τα τρομερά λόγια του. Μισό λεπτό άγωνίας και βοήθησης. Τέλος, τη σιωπή αυτή, που βάριανε πάνω σ' όλην τις ψυχές, διέκοψε ή Ρόζα.

Σήκωσε το κεφάλι της, κύτταξε τον πατέρα της κατόπιν του έπτε με φωνή ήρεμη στην άρχή, τρομαγμένη και πνιγμένη τόλπη:

— Ναι, πατέρα. Θα κάνω όπωσ προστάξης...

Αυτό ήταν όλο.

Ο Λαμπίρης δεν έπτε τίποτα. Κοίηνε το κεφάλι του, άκουσε και σηκώθηκε.

Τα παιδιά του έκαμαν τού ίδιο.

Η Λαμπίρα άφηνε να σηκωθεί, μ' ένα πονηρό και μοχθηρό χαμόγελο.

Η Ρόζα έμεινε για λίγες στιγμές άκίνητη, σαν να λάραι πει να την είχαν κουράσει, να την είχαν εξαντλήσει... Έπειτα όμως τινάχτηκε έπάνω κ' έτρεξε, σαν να την κινηγοίσα, στην πόρτα της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

Η Λαμπίρα άκουσε γοήγορα-γοήγορα απ' τού τραπέζι τρεξε ξοπίσω στην κόρη της. Την βρήκε πεσμένη πάνω στο χαλί της να κλαίη άπελπισμένα, χτυπώντας με τις γροθιές τού κεφαλιού της...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΦΤΟΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος ήταν συγκινημένος. Με δυσκολία συγκρατούσε τον έαπό του. Τον έκοιταν να γονατίσει μπρός στη Ζερμαίν και να της φωνάξει:

— Δεν τού καταλάβατε λοιπόν; Σας αγαπώ! Σας λατρεύω!

Μα και ή θέσις της Ζερμαίν δεν ήταν καλότερη. Πόσο λαχταρούσε, ή φτωχή κόρη!...

Δεν κύτταζε τον άλλο για να μην προσδώσουν τού αισθημά τους.

Τέλος ο Κάρολος έπτε, άπαντώντας στην προηγούμενη φράσι της:

— Έχετε δικη, δεσποινίς. Την αγαπούμε την μικρή Σιμόνη και πρέπει να την αγαπούμε περισσότερο από κάθε άλλο στον κόσμο, γιατί ή ζωή της μοιάζει με τη ζωή ενός λουλουδιού...

Σταμάτησε λίγο κ' ύστερα εξακολούθησε πού πολύ συγκινημένος:

— Φτωχή μου Σιμόνη!... Πόσο άγνη είνε ή ψυχή σου!... Είμαστε πρόθυμοι να θυσιάσουμε για σένα την εύτυχία μας, τις προτιμήσεις μας, τα ιερωτάτερα αισθημάτα μας...

Η Ζερμαίν άντελειφθη από την τρομερότητα της φωνής του τη συγκίνησε τού Καρόλου και φοβήθηκε. Τι θα συνέβαινε άραγε; Γιατί να μην ξυπνά ή Σιμόνη;

— Δεν μπορείτε να φαντασθήτε, δεσποινίς, εξακολούθησε ο Καρόλος, προσπαθώντας να απομακρυνθή από τις έπιμονες σκέψεις του, πόσο είνε λεπτή και άδύνατη και πόσο φοβηθήκαμε κ' εμείς πέρα στις Ίνδιες μ' την χάσαμε!...

Ο Θεός όμως θέλησε να μου παραχωρήσει την εύτυχία να την άποσάσω από τού χείρα τού θανάτου... Όσοδο ένας Ίνδος γιατρός μ' άσ προσέφερε διαβεβαιώνοντας για την φτωχή μικρούλα... Ο Θεός να δώσει να μη βγούν άληθινά τ' λόγια του!...

Α, τον θυμάμαι και τούμο!... Είχε σταθεί πλάι στο κρεβάτι της άρρωστης και τ' λόγια του έβγαζαν απ' τού στόμα του φορικά, προφητικά, άπασια!

Στο σημείο αυτό ο Κάρολος σταμάτησε και προσήλωσε άφημένα τού βλέμμα του στη γαλάζια θάλασσα, που άπλωνόταν κάτω από τού πόδια του.

— Ο, κύριε! τού έπτε ή Ζερμαίν, έπιμεινθείσα από τη μικρή διακοπή του. Δεν την ξέχω καλά αυτή την ιστορία... Θα φανώ άδιάφορη, αν σ' άφήσω μερικώς λεπτομέρειες σχετικά με την γαμομία σας με τη Σιμόνη; Πώς την άποσάσατε; Πώς σας έφιλώσεν αν;

Ο Κάρολος γύρισε πρós τού μέρος της κ' άπάντησε:

— Μα δεν είνε και καμιά σπουδαία περιπέτεια, δεσποινίς! Σας βεβαιώνω ότι δεν άξίζει τόν κόπο ν' άπασχολήθω με αυτή. Τέλος πάντων, αφού έπιμένετε, θα σας διηγηθώ τού περιστατικό απ' την άρχή και έλπιώ να ικανοποιηθώ ή περιέργειά σας...

— Έν πρώτοις πρέπει να σ' άς πώ, δεσποινίς, ότι είμαι άριστος ομοπευτής και ότι δεν θυμάμαι ν' άστόχησα ποτέ κάθε φορά που έρωγα...

— Ύστερ' απ' αυτό θα καταλάβετε ότι αγαπώ πολύ τού κυνηγι και δεν θα παραξενευθήτε όταν σ' άς πώ ότι μια μέρα σ' ένα άγριο δάσος τών Ίνδιών άκουσα κάτι άπελπιστικές καυγές κ' άξαφνα βρεθήκα άπέναντι σ' ένα τίγρι...

— Τιγρί! επανέλαβε με φρίκη ή Ζερμαίν άνοιγοντας άλλο τόσο τα μάτια της.

— Ε, βέβαια, σ' άς φανταστεί παραξένω; Τό θηρίο λοιπόν αυτό, καθώς έμεινε έπιτεθεί τού όλίγου έναντίον ενός όλοκληρου καθανού απ' όλην την άρχή, τού όλίγου έναντίον ενός όλοκληρου καθανού απ' όλην την άρχή, τού όλίγου έναντίον ενός όλοκληρου καθανού απ' όλην την άρχή...

Κατάπν άκουσε καυγές άπάνω σ' ένα φορείο που είνε πούνογυρσι και πού ή πόρτες του εύτυχώς βρεθήκα κλειστές.

— Στο μεταξύ αυτό έγώ κατόρθωσα να πληρώσω έγκαίρως και μ' όλην έγισση σ' άπόστασι τριών μέτρων από την τίγρι, πρην άόχμα με άντιληφθή, σκόπευσα και πυροβόλησα. Ή σφαίρα μου την πέτυχε σ' αυτή και τού θηρίο έξαλώθηκε κάτω νεκρό. Άπλουστάτη ιστορία, βλέπετε...

— Ναι, άλήθεια!... κατόρθωσε να φρελλίση ή νέα, πνιγμένη από

της και ή μετροφορούνη τού Καρόλου.

— Κι' έπειτα τί συνέβη; πρόσθεσε άμέσως.

— Έκείνο πού ήταν φρικτό να συμβή, έπτε ο Καρόλος με κάποια άμνηστία αυτή τη φορά. Όταν έπέρασε ο κίνδυνος, οι όληντες γύρισαν πίσω, άνασήκωσαν τού φορείο και έβγαλαν από μέσα μια κοπέλλα λιποθυμισμένη...

— Και πού ήταν αυτή ή κοπέλλα;

— Νά την! έπτε ο Κάρολος, δείχνοντας τη Σιμόνη, πού κοιμόταν πάντα, άνατιένοντας με κόπο.

— Μα την άλήθεια, κύριε, φώναξε ή Ζερμαίν με κατάπληξη, δεν ξέρω τί να πρωτοπαμώσω σ' αυτή την ιστορία. Την άνδρεία σας ή τη μετροφορούνη σας...

— Άλλά την ίδια στιγμή γύρισαν κ' οι δυο τ' βλέμματά τους πρós την άρρωστη, πού είχε ξυπνήσει.

— Α! έπτε ή Σιμόνη, άναπαύθηκα όπως ήθελα. Θάχω κοιμηθ' άπάνω από τρεις ώρες...

— Μονάχα μια κοιμήθηκες, άγαπητή μου, της άπάντησε ή εξαδέλφη της, όδοντάς της δυό φιλά.

Η Σιμόνη άνασπώθηκε λίγο και έπτε:

— Άκουσε έδώ, Ζερμαίν. Ο κύριος Καρόλος είνε από φρικτό του όλοκληρου και δεν σ' άς διηγήθηκε καλά την ιστορία του. Θά σ' άς πώ τού λοιπόν έγώ λεπτομερώς μια άλλη φορά.

Η Ζερμαίν έμεινε κατάπληκτη.

Τους άκουσε λοιπόν ή Σιμόνη τόσην ώρα ή είχε άκούσει άπλώς τού τέλος της συνομιλίας τους;

Η όραία κόρη σηκώθηκε καλύτερα και περιέβαλε τού λαμό της εξαδέλφης της με τ' άλετοκαμμένα της χέρια.

Η Ζερμαίν ήταν εύχαριστημένη για την άρρωστη αυτή επέμβαση της εξαδέλφης της, πού ήθελε να διακόψη την κουβέντα της με τόν Καρόλο και να την βγάλη από ένα άδιέξοδο. Σ' ένα μάλιστα, ζητώντας μια άφορη για να φύγουν από κεί, κύτταζε τού ρολόι της και έπτε:

— Η ώρα είνε τρεις. Τι λέτε; Δεν πηγαίνουμε;

— Αποφάσισαν να κατέβουν στο λιμάνι.

Ένώ κατηφόριζαν σ' αυτήν την είδα να καταπέσει ένα μεγάλο θορηκτό, πού πλησίαζε διασχίζοντας γρήγορα τ' νερά και σχηματίζοντας γύρω του έναν καπνένον άφρό. Άπάνω στην πρόννη διακρινόταν όρθιος ένας άγνωστος, ο όποιος κρατούσε σ' ά χείρα τού ναυτικό καπέλο του και χαμογύρισε μ' εύγένεια.

Ο πλοίαρχος Περίος! άνέκραξε μ' ένθουσιασμό ο Κάρολος. Πάντα στη θέσι του, πάντα άκούρατος, πάντα πειθαρχικός...

Φαίνεται πού τον εκτιμάτε πολύ, τού έπτε ή Ζερμαίν με φωνή κάπως όλοκληρη.

Και φωτίτε, δεσποινίς, άπάντησε ο Κάρολος. Άλλά δεν είμαι ο μόνος πού μιλώ έτσι για τού φίλο μου. Όποιοδήποτε κ' άν ρωτήστε, είτε απ' τούς προσκεταμένους του, είτε από τούς άνδρες του, την ίδια άπάντηση θα λάβετε. Όλοι θα σ' άς πουν μ' ένα στόμα ότι ο πλοίαρχος Περίος είνε ένας από τούς λαμπροτέρους άξιωματικούς τού ναυτικού μας.

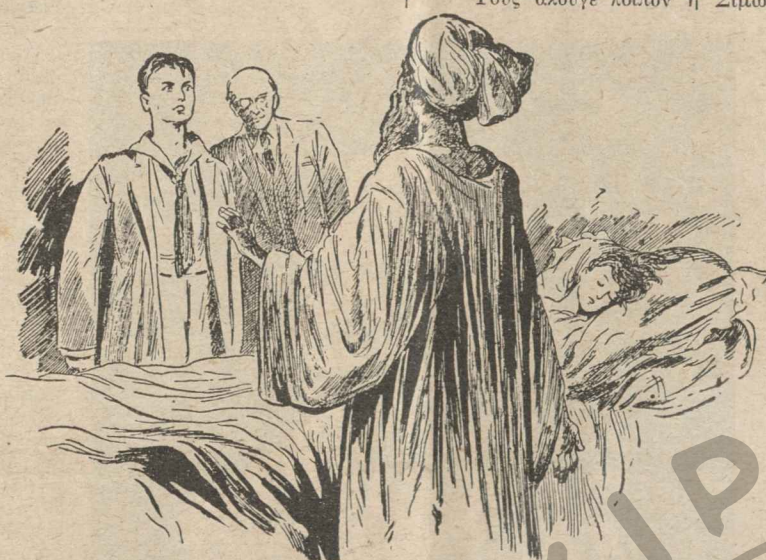
Τό πλοίο είχε άπομακρυνθεί τώρα. Ο πλοίαρχος μ' άς διακρινόταν.

Για μια στιγμή ο Καρόλος τόσο πολύ ένθουσιασθηκε από τού πλοίο του φίλου του, ώστε έβγαλε τού καπέλο του και, κρατώντας τού στα χέρια, τού έστειλε τόν τελευταίο χαιρετισμό.

Τότε, μέσα στην απόλυτη σιγή της γαλανής έκτασεως, άκούστηκε ζωστή και καθαρή ή φωνή της Σιμόνης:

— Άκουσε, Ζερμαίν; Άκουσε, τι έπτε ο Κάρολος για τόν π. Περίο; Νά λοιπόν πού θα βρής την εύτυχία σου και θα έξασφαλίσω τού μέλλον σου μαζί του...

(Άκούσθηκε)

Τα λόγια έβγαζαν από τού στόμα του φρικτά, προφητικά, άπασια...

(Άκούσθηκε)

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ο ΚΑΤΑΣΤΙΚΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Συνέχεια και τέλος της αλλόκοτης ιστορίας. Από πειρατής αιχμάλωτος του Ραγιά Τανφάρ. Πώς εστιγματίσθη. Το πορτί του Καταστικτού. Δημήτριος Τζαβέλλας και στρατηγός Πετρεζάς. Η νευροπάθειά του. Ο Δημ. Τζαβέλλας στη Χαλκίδα. Μια δραματική οκνη μπροστά στο κάδρο του πατέρα του. Η εξαφάνισή του. Ο θάνατός του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ σήμερα την αλλόκοτη ιστορία του Καταστικτού Ανθρώπου :

Κατά τας πληροφορίες του « Αστέρως », ο Δημ. Τζαβέλλας, φεύγοντας από τη Ρομανία, πήγε στην Ταπνία και κατόπιν στην Κίνα, φέρνοντας το ψευδώνυμο Καπετάν Γιώργης. Τι έκαμε στις μακρινές αυτές χώρες ο Τζαβέλλας ; Έγινε πειρατής, γράφει το « Αστis »... Αρμάτωσε δηλαδή ένα μεγάλο πλοίο και κατέστη ο πρώτος των κατοικούντων στα παράλια και τας νήσους του Ειρηνικού. Προ αυτού έφεναν εντρομα όχι μόνον τα μονόξυλα των αυτοχθόνων, αλλά και αυτά τα πολεμικά σκάφη της Ταπνίας και του Ουαγιόν Κράτους.

« Αλλ' η ζωή αυτή του πειρατού ήταν γεμάτη κινδύνους. Ο Καπετάν Γιώργης εγκαταλάβαινε ότι, από στιγμή σε στιγμή, ενανδύνει να σωταθώ ή να πιαστή ζωντανός, να απεράσσει να ζητήσει ανάσπαση στην ξηρά.

Έαυγε λοιπόν στις Ίνδιες, έπροχώρησε στο εσωτερικό της από ναντής αυτής χώρας και τέλος έφτασε στην Αύλη του Ραγιά Τανφάρ, ο οποίος έπερασε στην Αύλη του Ραγιά Τανφάρ, τον έδεχθη μ' έξαιρετικές τιμές...

« Αλλ' ούτε εδώ έμελλαν να τελειώσουν ή περιπέτειες του Καπετάν Γιώργη. Ο Ραγιάς είχε αδελφό έναν πολύ φιλόδοξο άνθρωπο, ο οποίος απεράσισε να εκθρονήσει τον Τανφάρ και να πάρη αυτός την ηγεμονία των Ράμπο-Ράμπο.

Διωγόμενος λοιπόν συνομοσία, στην οποία κατώρθωσε να παραισθή και τον Καπετάν Γιώργη, μαζί με μερικούς άλλους αλλοιούς... « Αλλ' ο Ραγιάς δεν τ' άφασε. Με τόλμη και αποφασιστικότητα έπολέμησε το στασιαστικό κίνημα, και σε μια μάχη ο στρατός του αλμαλώτισε τον αποστάτη αδελφό και τους όπαδούς του, μαζί δέ με αυτούς και τον Καπετάν Γιώργη...

Έξωρισμένος για την αποστασία αυτή ο νικητής Τανφάρ, διάταξε να τους αποκαταστήσουν όλους. Η φοβερή ποινή έπρόκειτο να εκτελεσθώ, αλλ' η κόρη του Ραγιά τους λυπήθηκε, έπεσε στα πόδια του πατέρα της και πέτυχε να τους χαρισθώ η ζωή. Η θανατική ποινή των αιχμαλώτων έμετριάσθη σε στυγματοσμό.

Είδικοι στυγματοσμοί του ήγεμόνος παρέλαβαν τους αιχμαλώτους και κατέγιναν μήνες ολοκλήρους να ζωγραφίσουν στο σώμα τους το στίγμα της προδοσίας τους, σύμφωνα με τον περίεργο ποινικό νόμο της μισόγίας εκείνης χώρας... Μερικοί από τους καταδικασμένους πέθαναν, άλλοι όμως, οι πιο ρωμαλέοι, επέζησαν... Ο Καπετάν Γιώργης είχε Σουλιωτική άντοχη και γλίστρωσε, αλλά με τό κορμί καμωμένο ολόκληρο πάν... ζωολογικό μουσείο. Όλων των ειδών τα πραγματικά ή φανταστικά ζώα και τέρατα ήσαν κεντημένα επάνω του, όπως δείχνει η εικόνα.

Τέλος, μια σκοταδερώ νύχτα, ο Καπετάν Γιώργης κατώρθωσε να δραπέτευση από τη χώρα των Ράμπο-Ράμπο. Νύχτα και μέρα περπατώντας και διασχίζοντας παρόδνα δάση, κατώρθωσε να φτάση τέλος σε μια παραλία πόλη, στην Καλκούτα.

Εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος του σταδίου του Καπετάν Γιώργη — το οποίο ως ονομάσθηκε πολεμικό — και αρχίζει το δεύτερο, το έμπορικό.

Ένας έμμος Άγγλων κερδοσκόπων (επιχειρηματιών του θεάματος) εσκέφτηκαν ότι το εστιγματισμένο σώμα του Καπετάν Γιώργη μπορούσε να γίνει άφθονη πηγή χρηματισμού. Οι Άγγλοι του έκαναν τις προτάσεις τους και ο Καπετάν Γιώργης τις έδεχθη. Έτσι οι Άγγλοι πανοραματιστές τον έγυρι-

Η περιωβείσα λιθογραφημένη πολύχρωμος εικόνα του Καταστικτού Ανθρώπου. (Έτσι, σχισμένη στη μέση, είχε την καλοσύνη να μας την αποστείλη η οικογένεια Ζορμπά).

ζαν σε όλο τον κόσμο, τον διεγείριζαν με μεγάλα εικονομαγικά προγράμματα και έθουαρίζαν.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Καταστικτός Άνθρωπος έπεσε στην Αγγλία, την Αμερική κι έπειτα ολόκληρη την Εύρωπη. Έκαστο κράτος και έλαβε μετάρια από διάφορους ήγεμόνες.

Το « Αστis » της 17ης Οκτωβρίου 1892 έγραφε σχετικά :

«... Ο Καπετάν Γιώργης, όστις πολλών ανθρώπων έδωκε γνώριζε την μεγάλην αξία του χρηματισμού και διά τούτο έκαμνε τότε μαζί του το μέγιστον μέρος της περιουσίας του εις τιμητικά σμήματα και χονδράς αλύσεις εκ σφυρηλάτου χρυσού... Έπειτα ταίαν λεπτομέρεια σημειούμεν ότι το δέμα του Καπετάν Γιώργη περιείχε, μετά των θανάτων του, άγορασθέν πρό καιρού, εις το θρωπολογικόν Μουσείον της Νέας Υόρκης.

Το Μουσείον τοιούτο ανέλαβε να καταβάλει ανά μίαν Άγγλίδα λίραν καθ' ήμεραν και έφ' όρου ζωής εις τον Καπετάν Γιώργη, δικαίως δυνάται να καυχώται ότι έπώλησεν ακριβά το πορτί του. « Αύτη ήτο η ιστορία του Καπετάν Γιώργη, ότε προχέει προχέει και συγχρητικώτερον ίσως δλων... »

Και η έφημερίς αφηγείται τη δραματική αναγνώριση του Καταστικτού Ανθρώπου υπό των συγγενών του, την γενομένην στην πόλη του Πανοράματος, στας Αθήνας, ός έγράψαμε στην αρχή της ιστορίας αυτής.

Υστερ' από λίγες μέρες ή « Λαϊκή Μουσά » έγραφε :

« Μετέβην σήμερον την προίαν εις το οίκον του αντισημιταγματοφών κ. Νικ. Λαϊκά. Κατά την όραν της επισκέψεως μου πρώτοι μ' έδεχθήσαν ο κ. Ζορμπάς και γυναικάδελφος αυτού κ. Πίπης Κριεζώτης.

Ο κ. Πίπης Κριεζώτης μ' άσέλησε εις την αίθουσαν, όπου εφύσκητο ή μητέρα του κατ' ορία Καλλιόπη Κριεζώτου, αδελφή του πατρίου Τζαβέλλα... Έν τή αίθουση παρευρισκόντο ή θύγατη αυτής κυρία Έλγελή Ζορμπά, τρεις άλλοι κυριοί και ή σύτηγός κ. Πετρεζάς.

Ο Καταστικτός Άνθρωπος έκίνησε ή καναπέ και έλάμβανε μέρος εις τας συζητήσεις. Μ' άπροσέβησαν εις αυτόν, μ' έλεγε έλανευλημένως το χέρι και μ' έλεγε καθήσκειν πλησίον του. Έπειτα, συνεχίζοντας την συζήτησιν, όμιλούσε περί θεμάτων άπ' τον όλος πρόσ τον βίον του. Ο Δημήτριος Τζαβέλλας, όμωλόν, δεν είνε πλέον ο Καπετάν Γιώργης, ός τον έγνώρισαν οι έπαφθέντες αυτόν κατά το διάστημα της τριήμερου εκθέσεώς του. Όμιλει πολύ την έλπίσιν των φράσεων και των λέξεων και μ' άπομα βομολογία δεν άκούεται πλέον από το στόμα του, ένν πρότερον ήτο γνωστόν ότι λεπτοτέρα άποστροφή του διά τους κυριούς ήσαν αι λέξεις « χαντακωμένες » και « πατωμένες ».

Μετ' όλίγον ο στρατηγός κ. Πετρεζάς άπήλθεν. Ο Δημήτριος Τζαβέλλας, έγρηψε έφύλησεν αυτόν δις εις το στόμα.

« Να σε βλέπομεν, τού ελεγε.

Μετ' όλίγον έγενόθει άνεγύρση και ο Καταστικτός Άνθρωπος και τότε, εφύσκησε ευκαιρίαν, ήδηγήθημεν να μάθωμεν παρά τής ευγενούς οικοδεσποίνης κυρίας Κριεζώτης έχουν άδιαφιλονεικίτους άποδείξεις ότι όντως αυτός είνε ο από τεσσαρακονταετίας χαμένος αδελφός της Δημ. Τζαβέλλα.

« Φαίνεται ότι ο Καταστικτός Άνθρωπος είνε πλουσιώτατος. Κατά τας βεβαιώσεις που έχει έν τή έν Παρισίους Τραπεζή Ράιτλ κατεταθειμένας διακοσίας χιλιάδας φράνκων και ίσαριθμούς χιλιάδας στοιχίζουν τα κομμάτια αυτού, κατεταθειμένα έν τή αυτή Τραπεζή.

« Έβεβαίωσεν έπίσης ο ίδιος ότι έχει και μετ' άδελφον, διά τής όποιας άγνείν την παρουσίαν του ταύτην εις διάφορα φίλανθρωπα κα καταστικτά.

Το « Αστis » της έπομένης ήμέρας έγραφε :

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ένα τρυφερό γραμματάκι, που ταχυδρεμείται μέσον ενός... φαριού!... Τι περιείχε το στομάχι μ' ές φάλαινας. Το γραμμαμά που ξανακυρρίζει πίσω. Αυτοκτονία... ρεγγών!... Οι άρευραίοι που άφηνίσαν. Μάχη μυρμηγκών. Η άπελπισία των ήττηθέντων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια νέα, ένν έκανε τον περίπατό της στην προκυμαία του Μπράιτον, παρατήρησε άξαφνα κι έπεσε στη θάλασσα. Τη στιγμή ποίησε, κρατούσε στα χέρια της ένα γραμμαμά απευθυνόμενο στον άρραβωνιαστικό της που έμενε στο Παρίσι.

Και ή νέα μ' έν εσώθηκε. Το γραμμαμά όμως χάθηκε. Η νέα έλασε το έπισόδιό αυτό, όποτε όμως άπό τρεις μήνες έλαβε μια έπιστολή από τον άρραβωνιαστικό της, ο όποιος της έγραφε ότι... είχε λάβει το γραμμαμά της! Τού το είχε παραδώσει ένας φαριού, ο όποιος το βρήκε... στο στομάχι ενός μεγάλου φαριού που έπαισε με τα δίχτυα του!...

Πρό τριάντα περίπου έτών, στη μεσημβρινή άκτή της Γαλλίας έξώκειλε μια φάλανα. Διάφοροι θαλασσινοί γερόλυκοι πήραν εύθης τα τοκεύριά τους, τη σκότσαν και της άνοιξαν το στομάχι. Μέσα στο τεράστιο στομάχι του κήτους βρέθηκαν... έναν ολόκληρο ταχυδρομικό σάκο!

Ο σάκος αυτός προήκοετο, καθώς άπεδείχθη, από ένα ταχυδρομικό βατόρι που είχε ναυαγήσει πρό μηνών. Τα γραμμαμά, τα εύρεθέντα έντός αυτού, έστάλησαν άμέσως στους παραλήπτας των με την σφραγίδα : « Συνέβη νανάγο!... Εύρέθησαν στον στομάχο μιας φαλαίγης ».

Την 25 Νοεμβρίου 1903 ένας πλοίαρχος όνομαζόμενος Χριστιάνσεν, ένν βρισκόταν πάνω στο καράβι του, στο λιμάνι του Ρεζαβίχ της Ίρλανδίας, διάβασε ένα γραμμαμά που είχε λάβει από κάποιον φίλο του.

Ο πλοίαρχος, άφού έδιάβασε το γραμμαμά, το πέταξε στη θάλασσα.

Φαντάζεσθε όμως την κατάσταση ή του, όταν, ύστερ' από λίγον καιρό ο δήμαρχος του Ρεζαβίχ του έστειλε... το ίδιο εκείνο γραμμαμά που είχε πετάξει στη θάλασσα.

Καθώς εξακοθώσε, το γραμμαμά αυτό είχε δοθή στο δήμαρχο από έναν φαρά του Ρεζαβίχ, ο όποιος το είχε βρή μέσα στο... στομάχι ενός... μπακαλαρόν!...

Είνε γνωστόν πώς ο σκορπός αυτοκτονεί όταν τον βάλετε μέσα σ' ένα κύκλο από άναμμένο κάρβουνο και βρεθή σε άπελπισία. Οι γεροντότεροι έπίσης δά θυμούνται πώς ένας έλευραντας του Ζωολογικού Κήπου της Νέας Υόρκης αυτοκτόνησε πρό άκατων έτών, κρηίζας την... άπαργία της πείνης!

Αυτά όμως δεν είνε τα μοναδικά παραδείγματα αυτοκτονίας ζώων που αναφέρει ή ιστορία. Ίδου κι' ένα άλλο :

Κάθε Δεκέμβριον περνούν από το Βάλνερ κοπάδια ρεγγών. Πρό όλίγον έτών, μερικές ρέγγες χωρίστηκαν από το κοπάδι τους κι' έμειναν πίσω, παρασυρθείσαι από ισχυρά θαλάσσια ρεύματα. Προσπάθησαν έγκωμωδών να φτάσουν το κοπάδι τους, αλλά δεν το κατώρθωσαν. Άπελπισμένες τότε έστράφησαν προς την ξηρά και σήκθηκαν στην άμμοδιά, όπου και κάρφησαν πάνω στην άμμο!...

Τα έλάγια, πολλές φορές, κοιματάζονται μεταξύ τους για έρωτικούς λόγους. Συμβαίνει μάλιστα να παλέκουν τα κοπάδια τους πάνω στην πάλη, να πέθουν έτσι μπλεγμένα και να ποφούν της πείνης μετά τινος μέρας...

Στην Αφρική έπίσης, δύο φυλές μυρμηγκιών έπιάσθηκαν κάποτε μεταξύ τους κι' άρχισαν άγριο πόλεμο. Τέλος ή μια φυλή νίκησε την άλλη και την κατακομμάτισε...

Οι σωθέντες εκ των ήττηθέντων μυρμηγκών ανέβηκαν σ' ένα ήρωμα κι' έμειναν εκεί έπί ήμερες, ντροπισμένοι και άπελπισμένοι, θεονήστιχοι, όπισον τού έφαγαν όλους τα πουλιά!...

Ο Δημήτριος Τζαβέλλας, τον όποιον και ήμεις είδομεν χθές, δείκναι σημεία αλλοπάθειας και πείσματος περίεργου. Ένώ άφ' ένός άπαντά εις τας έρωτήσεις, έξαφνα σιωπά, ή άποτόμως διακόπτει τον μετ' αυτού συνομιλούντα, τού λέγει :

« Έγώ έδώ στο σπίτι είμαι μοναχικός. Είμαι από τη Σόφια και όχι από το Σούλι. Δεν έξέρω τι μου λέτε!... »

Ο Καταστικτός Άνθρωπος άρνείται να γράψη, λέγων ότι δεν βλέπει. Ντημένος την ολόμνην ένδημυσίαν του, με τον σειρητοφόρον, έν μεγάλη στολή αξιωματικού του ίππικού, χιτώνα του και την στενήν σκελάν, την κεντημένην με μαύρα λεπτά σειρήνια, και τα βαρύτητα υποδήματα με πτεροιστήρας, κάθεται έξηλωμένος επί του καναπέ κανίζων το πορτί του. Φέσι καλύπτει την πλεξιδοντενισμένην κόμην του και το μέτωπόν του μέχρι των όφθαλμών, των όποιων ο δέξιος είνε έντελως κατεστραμμένος. Ο Καταστικτός Άνθρωπος φορεί δύο εύρη διαποτρών μυοκίον με χρυσά περιβλήματα.

« Είμαι κοντόφθαλμος, μ' άελεγε χθές, δεν βλέπω καθόλου ».

Όλες αυτές ή δημοσιογραφικές συνεντεύξεις και ο θόρυβος που έδημιουργήθη γύρω από το Δημήτριο Τζαβέλλα, άνησυχούσε πολύ τις δις συγγενικές του οικογένειες Ζορμπά και Κριεζώτη. Τό σπίτι του άπτον — όπου έμενε ο Καταστικτός — έπολιορκείτο δια την ήμερα από κόσμο, που θορυβούσε και έξενεούσε περισσότερο τον Τζαβέλλα. Άπεράσισαν λοιπόν να τον πάρουν από τας Αθήνας, να τον πάνε στη Χαλκίδα, στο άρχοντικό των Κριεζώθων.

Κατά το τέλος Οκτωβρίου ο Δημήτριος Τζαβέλλας, συνοδευόμενος από τους συγγενείς του, έφτασε στη Χαλκίδα. Μόλις βρέθηκε εκεί ή άναμνήσις της παιδικής του ήλικας έζήτησεν μέσα του ζήλορες, συγγενητικές... Προζώρησε πρώτος προς τη διεύθυνση του σπιτιού, ανέβηκε τη σκάλα και έβάδισε κατ' ένδειαν στην αίθουσα του προγούζου του σπιτιού...

Γύρω, στους τοίχους, ήσαν κρεμασμένα τού οικογενειακά πορτραίτα, με τίς μορφές των πατέρων και πάππων, των ήρώων της δοξασμένης γενεάς. Ο Δημήτριος Τζαβέλλας, τρέμοντας από συγκίνησι, χωρίς κανένα διαταγή, έπροχώρησε προς το κάδρο του πατέρα του Κίτσιου Τζαβέλλα, έβγαλε το κλίμαμα της κεφαλής του και έλε με φωνή παλλομένη :

« Πατέρα μου, συγχώρεσε με! συχώρεσε με!... »

Έπειτα έσέκασε το πρόσωπό του με τα χέρια και έέσπασε σε λυγμούς...

Στό ήσυχό εκείνο περιβάλλον ο Δημήτριος Τζαβέλλας έδρηκε τη γαλήνη που χρειαζόταν ή ταλαιπωρημένη από τίς Όδυσσειακές περιπλανήσεις ψυχή του. Έβρησε στη Χαλκίδα τρεις μήνες. Έπειτα δις συγγενείς του τον συνόδευσαν στη Γαλλία, σε ταξίδι αναμνηχής και άναζωογονήσεως.

Ο Δημήτριος Τζαβέλλας ήταν γέρος πειά. Μια μέρα χάθηκε άξαφνα και κανένας δεν έμαθε ποτέ τί άπέγινε ο αλλόκοτος αυτός άνθρωπος. Πήγε σε μοναστήρι για νάβρη ήσυχία και γαλήνη ; Άποτραβήχτηκε σε καμιά έρημη γωνιά της γής ; Άγνωστον. Κανείς πειά δεν άνωσε και δεν έμαθε πού και πώς τελείωσε τίς ήμέρες του ο Καταστικτός Άνθρωπος...

Η ΛΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΘΝΟΥ

Κλαίγε με, μάνα, κλαίγε με, ποτέ σου μη σιωπάσης! Κοντά στο ήλιοβασίλεμα να μη με ματακλήνης, όπου δειπνάει ο Χάροντας με τη Χαρόντισσά του. Βαστώ κερί και φέγγω του και τον κερνώ και πίνει, κι' όταν το λείψη το ψωμί τρώει απ' τα μάγουλά μου, κι' όταν το λείψη το κρασί, πίνει από την καρδιά μου.

Γιά συναχτήτε ή άδερφές, για συναχτήτε ή μάνες κι' ή χθες κι' ή πεντάφρανες κι' όλες ή πικραμένες να κλάψουμε, να κλάψουμε όσο βαστάει ή καρδιά μας,

να μάσουμε τα δάκρυα, να κάνουμε ποτάμια, να διαβήν, διά της όποιας άγνείν την παρουσίαν του ταύτην εις διάφορα φίλανθρωπα κα καταστικτά.

Το « Αστis » της έπομένης ήμέρας έγραφε :

Πάλι Έλάφον

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Μιά αδάνακτη ποίηση. Ο Γεώργιος Σουρής. Μερικά ανέκδοτα του Σουρή. Έμμετροι χαρακτηρισμοί του για τους συγχρόνους Έλληνες λόγιους. Ο Σουρής... έμπεροῦπάλληλος! Ο έρωσ του με την κυρία Μαρή! Τα έγκαινα του Σουρή Μεγάρε. Η περιφημη προσφώνησις του κ. Μπάμπη Αννίνου. Ο Σουρής και οι καλόγηροι του Άγιου Γραμματικῆς δέ... στίχους κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Αν και πέρασαν χρόνια από το θάνατό του, ο Σουρής εξακολουθεί εν τούτοις να είναι ο αγαπητός ποιητής του Έλληνικού λαού. Τα βιβλία του κι' οι τόμοι του «Ρωμίου» διαβάζονται αλόγως. Και οι παλαιότεροι λόγιοι, στις ιδιαίτερες φιλικές συγκεντρώσεις τους, συχνά κουβεντιάζουν για τον αλησμόνητο συνάδελφό τους και διηγούνται διάφορα ανέκδοτά του. Ίδου μερικά, άγνωστα στο μεγάλο δημόσιο:

Μιά βραδιά ο Σουρής έδωκε από το θέατρο μ' ένα φίλο του και άρχισαν ν' ανεβαίνουν προς τη Νεάπολη, όπου κατοικούσε. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, οι δρόμοι έρημοι και σε μιά στιγμή οι δύο φίλοι έφτασαν σε μιά διασταύρωση. Έκει κατοικούσε ο φίλος του Σουρή, ο οποίος δέχθηκε να καληνυχτίσει τον ποιητή. Μά ο Σουρής του είπε:

— Σε παρακαλώ, συνδόνε με ως το σπίτι μου, γιατί κρατώ παραδές μαζί μου... Σερείς τί λοποδυταριό βρίσκεται τώρα στην Άθινα!

Ο φίλος του τον συνδόνεσε πράγματι ως την πόρτα του κι' εκεί του είπε:

— Τόν έχεις, βλέπω, τόν... «ά σ' ι κ η»... «Ως πόσα κρατείς επάνω σου;

Και ο Σουρής απάντησε αφέλεστατα:

— Είκοσιπέντε δραχμές!...

Μιά χρονιά, που ο ποιητής είχε μετακομίσει σε άλλο σπίτι, το ίδιο βράδυ της μετακομίσεως ήταν τόσο άφηρημένος, ώστε, αντί να πάει στο νέο του σπίτι, ανέβηκε τη σκάλα του... πρώτου του σπιτιού!...

Οραίες άφηρημάδες έκανε ο Σουρής όταν ήταν... έρωτευμένος. Έρωτευμένος με την κατόπι κυρία Σουρή, γιατί άλλη γυναίκα δεν άγαψε ο ποιητής. Ο Σουρής ήταν τότε φοιτητής της Φιλολογίας, φτωχός, και αναγκαζόταν να δίνει μαθήματα για να ζήσει. Προσέγγινε λοιπόν και την κυρία Σουρή, μαθήτριά του τότε, αγαπήθηκαν, ο έρωσ τους εκρότησε έφτα χρόνια και στο τέλος παντρεύτηκαν.

Επί του Γαλλογερμανικού Πολέμου, στα 1870, ο Γεώργιος Σουρής έχρημάτισε για κάμποσον καιρό, στη Ρωσία, υπάλληλος έμπορου δημητριακών καρπών. Τότε του ήρθε ή ιδέα να συγγράψει δίτομο μυθιστόρημα με τον τίτλο «Τα απόκριμα των Άθηνων». Μιά μέρα όμως ο προϊστάμενός του τον συνέλαβε στο γραφείο έπ' ατοφόρο να συγγράφει, ο Σουρής απελύθη της υπηρεσίας και αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Ελλάδα. Έγινε μάλιστα ξεκούφωτος, γιατί στο ταξίδι ο άνεμος του πήρε το καπέλλο και το έριξε στη θάλασσα. Έγραφε λοιπόν ο ποιητής κατόπι:

Στην τόσην ένδυση μου μ' έδωκεν κι' εκείνο και το παρῶν έδαφος ξεκούφωτος φιλόσοφ. «Αν ήλθα Πτωχοπόροδος και τέτοιος άπομείνω, ής όπεται ο κύριος Απόλλων και ή Μοῦσα!

«Αμα έγκατεστάθη όδοτικός στην Ελλάδα, απεφάσισε να δώσει εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο, έντυχῶς όμως για τη σατυρική μας ποιησι, ο Γ. Σουρής απερίσθη μετά πολλῶν επαινῶν από τους καθηγητάς της Φιλοσοφικής Σχολής Σεμτέλο και Φιντικλή. Ο Σουρής επανέλαβε τότε την έκδοσι του «Ρωμίου», με τόν περίφημο έκεινο στίχο του:

Πάλε «Ρωμῆς» και έσπλωμα, πάλε ζωή και κόττα!...

Στα 1893 το «Αστυ» έζητησε τη γνώμη του Σουρή για τους λογίους της εποχής. Ο ποιητής απάντησε με δίστιχα. Μεταφέρουμε μερικους από τους έξυπνους αυτούς χαρακτηρισμούς:

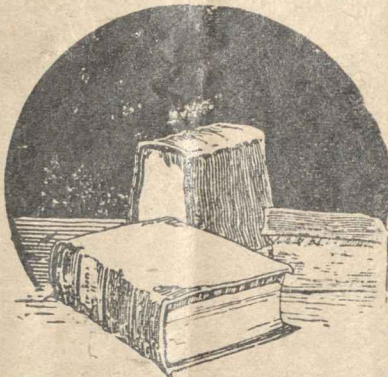
— Δροσίνης γλαφυρότατος, με πνεύμα δροσερό, αλλά προφέρει κάποτε πολύ ψενδά το ρό.

— Πολέμης, λιγυρότατος και πολυχαϊδεμένος, αλλά πολύ πειράζεται για κρίσεις ο καυμένος.

— Ο Παλαμάς βαθύτατος με ποιήσιν ζοφώδη, αλλά φρενιάζει σαν του πήσ κακό για τη δημώδη.

— «Αν ρωτάς και για το Μάνο, ρώτησε τόν Κακλαμάνο.

— Ο Προδελέγγιος, λαμπρός στα δράματα και (σ' όλα, μιά δύο γλώσσες παίζουνε στο νου του καραμπόλα.

— Παράσχος, μέγας ποιητής, συνάδελφος εν Μουσῇ, που τὰ μαλλιά του έκοψε, άλλ' όχι και το μούσι.

— Λασκαράτος γέρο γάτος.

— Σὲ δάφνης κι' ο Σινδοῖνός τετῶναι τις άριδές του, άλλ' υποφέρει κάποτε με τις αἰμορροῖδες του.

— Ξερόπουλος, πολύ κοιμῶς, μιά χωρατά δὲν δέχεται, εἰς δὲ τὸ μῶνος πάντοτε ἀπ' όλους κατοστῆχεται.

— Ο Πολυλάς σωστός μυιλάς.

— Ο Μακροαῖς Γεράσιμος κι' επίσημος και δόσιμος.

Εἶπε γνωστόν ὅτι ο Σουρής δὲν ἔχονε τον Έμμανουήλ, γιατί του είχε γράψει δυσμενῆ κριτική. Εἰρήνη λοιπόν εἰσαγαγε έκδικηθῇ. Καί του ἔγραφε:

— Ο Ροῖδης ή Τσουρίδης, φιλολόγος ξεδαῖμος, ἀγέλαιος κατά Κόντον και πολύ γε γ α ν μ ἔ ν ο ς.

Γιά τόν κ. Παγανέλη, τόν Ι. Καμπούρογλου και τόν Λαμπρό, γράψε τὰ ἑξῆς:

— Ο Παγανέλης, λείψανον τῆς σμῆλης τοῦ Φαίδου, εὑρίσκεται σὲ σύννεφα και σὲν ὁδὸν Σταδίου.

— «Οποῖος χάρι δὲν τὸν κάνει τὸν Καμπούρογλου τὸ Γιάννη, εἴ ἄντερά του σὲ τηράει, νὰ τὰ τρώει οἱ Ἀτσιγγάνοι.

— Διυέβρης, φίλος συγγραφεύς, κι' αὐτὸς γράφει (φύσι) και Κρητικὸς τρικουβερτος, με ἦτα και με ριῖτα.

— Ο συγγραφεύς τῆς «Θλίψεως τοῦ Μαμαζοῦ» Μητοάκης ἦταν πολύ μῶνος. Κι' ο Σουρής του ἔγραψε:

Μητσάκης, λογογράφος και συγγραφεύς κλειστό, ἄλλὰ Λυγκεὺς πρὸ πάντων και σκοπευτῆς άνους.

Εἶπε γνωστόν, τέλος, ή φτώχεια τοῦ ἀληθινῶν συγγραφεύς τῆς «Φθίνουσας» Ἀλ. Παπαδιαμαντίου, ποῖος ἦταν πάντοτε κακοτηγμένος. Κι' ο Σουρής του σατυροῦσε ὡς ἑξῆς:

— Πολὺ τιμάται παρ' ἐμοῦ και ο Παπαδιαμαντῆς, που εἶπε πάντα ὁ κάτρε-ἐπὲγνῃ και φαινετα γαλάντης.

Γιά τόν κ. Στέφ. Στεφάνου, εἰσηγητῆ τότε τῆς Γαλλοῦς τῆς τροπίας σὲν ποιήσι μας, ο Σουρής ἔγραψε:

— Κι' ο Στεφανῶνος, ποιητῆς με ὁστερο και μεράκι, ἄλλὰ του κάπνισε νὰ βγῇ τοῦ Μωρεῶς τοῖράκι.

Και ή σάτυρα συνεχίζεται:

— Γαδρηλίδης ο πολὺς με κύρος κι' αἰθεντιῶν, που πότε βγάξῃ Χ α λ ι μ ἄ ν και πότε Λ α ν ρ ε ν τ ῖ ο ς.

— Εγὼ μεράλως ἐκτιμῶ κι' αὐτὸν τὸν Κακοβίτισα, πουναι γιατρός σ' ἀτυρόπλοια με λίαρα και με γαλίτα.

— Ο Βελιαντῆς, συγγραφεύς με χάριν και με δρόμον, τοῦ Τσάρου δ' έννοούμενος ὡς γνώστης και τὸν Ρωσῶν.

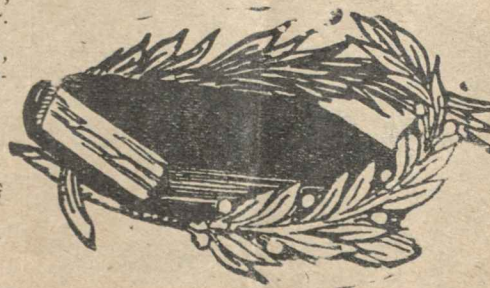
Γιά τόν Ψυχάρη ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο δίστιχο, που ἔγινε τῶν τῶν νὰ θυμώσει πολύ ο συγγραφεύς τοῦ «Ταξιδιῶν» και νὰ κερῆ άγριο πόλεμο ἐναντίον του:

— Τί σοῦ λέει κι' ο Ψυχάρης;

Κάθῳ δὲν μπορείς νὰ πάσης.

— Ο Ἄννινος, θαυμάσιος, με καλαμπούρια πρώτης, ὡσαν και μέγα πλοῦσιος, μὰ τὸν Σταυροῦ ἐπὶπότης.

Τὸ όνειρο τοῦ Σουρή ἦταν ν' ἀσχοληθῇ σπῆτι, για νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχτα τὸν ἄνθρωπον. Λοιπόν, μερικὸ ἀπὸ τοῦς βαθύτατους θαυμαστάς του — Συγγρός, Χωρεμῆς, Σουρῆς, Σκυλλίτης και ἄλλοι — συνεσέφεραν ἕτοι ο ποιητῆς ἀπέχκοσε τὸ γνωστόν σὲν Φάληρο... Τὰ ἔγκαινα τοῦ σπιτιοῦ ἔγιναν νηγροκῶς. Στὴν ένδονση σάλα ἦσαν σπῆτι τρωμένοι οἱ γνωστότεροι τῆς εποχῆς λόγιοι, μοσιγοράφοι, καλλιτέχνη κ.λ. Πρῶτος ο Σουρής ἀπήγγειλε ποίημα σχετικὸ με τὸ έντροπνο γεγονός, κι' ἔπειτα τὸν ἐμῆθησαν πολλοί.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η... ΚΥΡΙΑ ΑΡΚΟΥΔΑ!...

Ένας χορός στην Όπερα των Παρισίων. Ο μαρκήσιος ντε Λαμπάλ και η ντόμα του. Μιά πολύ καδῶς πρέπει ἀρκούδα. Στο θεωρεῖο. Όταν ἐξημέρωσε. Η κ. Ἀρκούδα κάνει νάξια! Η ἐπέμβασις τῆς άστυνομίας. Στο τμήμα. Ένα φοβερό και τρομερό χαστοῦκι. Στα ὅπλα!... Η άφίξις τοῦ κ. Λαμπάλ. Ἐξηγήσεις και φιλοδωρήματα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τά τις τρεῖς τὸ πρωί, μιά κυρία μπήκε στο θεωρεῖο του Λαμπάλ και τὸν προσκάλεσε νὰ συνάψει μαζί της.

— Ποῦν εὐχαρίστως, τῆς εἶπε ο Λαμπάλ, ἄλλὰ ἔχω μαζί μου ἕναν σύντροφο, τὸ ὅποιον δὲν μπορῶ νὰ ἔγκαταλείψω.

— Ἐλάτε τώρα, ἐπέμεινε ή κυρία. Ο... σύντροφός σας θὰ ἔχη τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς περιμένῃ ὥσπου νὰ γνωσῶμε πῶς.

Ο Λαμπάλ ἐδίστασε για μιά στιγμή, ἔπειτα ὡς χτύπησε φιλικὰ τὴν ἀρκούδα του σὲν γάγῃ και τῆς εἶπε:

— Θὰ μᾶς περιμένῃς λοιπόν ἐδῶ ὥσπου νὰ ξαναγνώσουμε, ἔ;

Η ἀρκούδα κοίτησε πάνω-κάτω τὸ κεφάλι της.

Ο Λαμπάλ και ή κυρία βῆκαν ἀπὸ τὸ θεωρεῖο και πέρασαν σὲν ἑστιατόριο.

Η ἀρκούδα, μόλις ἔμεινε μονάχη της, ἀ καίτησε τὰ πόδια της σὲν ἔκρη τοῦ θεω-

πο τοῦς παρόντες. «Ωραιότερη ἀπ' ὅλες ἐκείνη ή προσφώνησις τοῦ κ. Μπάμπη Ἀννίνου, ἀπὸ τὴν ὁσίαν μεταφέρουμε τὸ ἀκόλουθο τετράστιχο:

Κυρά Μαρή, κυρά Σουρή, κυρά καμαροφύ- (δα,

σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι ποῦχτις αἰώνιζε και πῆδα! Ἐχεις και γινὸ στα γραμματα και γινὸ στο

(«Ροδινῶνα»,

νὰ κάμῃ ο Θεός κι' ή Παγαριά νὰ βάλῃ και (χορῶνα!

Τὸ σπῆτι αὐτό, ὅπως και τὸ ἄλλο σὲν ὁδὸν Πρωσέτιον (ὅπου ή οικογένεια κατοκοῦσε με τοῖς), ἦταν πάντοτε ἀνοικτό, πάντα φιλόξενο, κέντρο ἀδελφικῶν συγκεντρώσεων για τοῦς λογίους τῆς περασμένης τριακονταετίας, που ἦσαν περισσότερο ἀγαπημένοι και δὲν ἀλλήλο-τρονῶντο σάν τὰ σκυλιὰ, ὅπως σήμερ.

Ο «Ρωμῆς» ἐκκλοφοροῦσε ὄχι μόνο σὲν Ἑλλάδα, ἀλλὰ παντοῦ, σὲ ὅλη τὴν ἡφῆλιο, ὅπου ὑπῆρχαν Ἑλληνες ή Ἑλληνομαθεῖς, πάσης τάξεως. Ἀκόμη και σὲν Ἅγιον Όρος ἐκκλοφοροῦσε τὸ μοναδικὸ αὐτοῦ σατυρικὸ φύλλο. Οἱ καλόγηροι ἦσαν ἀπὸ τοῦς θεμελιώτερος θαυμαστάς τῆς Μοῦσας τοῦ Σουρή. Τακτικὰ τοῦ ἐστέλναν πεσκέσια, κυρίως φροντιστῶνα, καρδῶνα, τιμὴ ἐκλεκτά, ἄλλὰ και σταυρούς και κομπολόγια, συνοδευόμενα ἀπὸ τίς εὐλογίες τοῦς! Καμμιὰ φορὰ οἱ καλόγηροι τοῦ ἐστέλναν και... σατυρικοῦς στίχους! Τέλος, ἕνας καλόγηρος, ἀπὸ τὴν Κορὴ αὐτοῦ, ἔγραψε σὲν Σουρή και τὸ ἐπρότεινε ν' ἀναλάβῃ μαζί τῇ σύνταξί και ἔκδοσι... Γραμματικῆς σὲ στίχους!...

Ο Σουρής δόναζε μετροπονοῖς τὴν ἐφημερίδα του «καθημερινή». Ἐν τούτοις, ὅπως ὅλοι οἱ ποιητῆ, ο Σουρής εἶχε και τίς φιλοδοξίες του. Τοῦ ἄρεσε νὰ μαθαῖν ὅτι τὸν ἔπαινον και οἱ ἔδω-ποιῶ. Κι' εἰς ἔχασκε πολύ όταν ἔμαθε ὅτι ο Γερμανὸς Βόλφ μετέφρασε μερικὰ ποιήματά του, ἐπίσης ὅταν ο μέγας Ἑγγελ ἐδημοσίευσε σὲ Γερμανικὸ περιοδικὸ μακροτάτο ἄρθρο περὶ τοῦ Σουρή και τῆς Σατίας ἐν Ἑλλάδι, ὅταν ο Κίρνε τῆς Ν. Ὑόρκης ἔγραψε πολλὰ για τὸ βιβλίο του «Φασούλης φιλόσοφος» και ἄλλοι ἔνοιον τὸν ἔγκω-μιασαν.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ρεῖον και κῆταξε με φιλοσοφική ἀπάθεια τὸ χορὸ, που βρισκόταν τὴν ὥρα ἐκείνη σὲν ξενιθ τοῦ. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κανένας μασκαρεμένος, περνώντας κάτω ἀπὸ τὸ θεωρεῖο, τῆς ἔλεγε κι' ἀπὸ ἕνα ἄστειο:

— «Ωραία μεταμφίσεις!... Μὰ γιατί δὲν χορεύεις, ὦραία μου;

Η ἀρκούδα ὅμως δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχή σὲν πειράγματα αὐτά.

Σιγά-σιγά ἄρχισε νὰ ξημερώνῃ. Η πρώτες λάμψεις τῆς ἡμέρας φώτισαν τὴ σάλα, ή ὀρχήστρα ἔπαψε νὰ παίξῃ, οἱ προσκεκλημένοι ἔφυγαν ἕνας-ἕνας και ο χορὸς τελείωσε.

Η ἐπιστάτρια τῆς Όπερας, κάνοντας τὴ συνθησμένη της περιοδεία σὲν αἰθουσας, πέρασε κι' ἀπὸ τὸ θεωρεῖο που βρισκόταν ή ἀρκούδα, τὴν εἶδε και τῆς εἶπε μ' εὐγένεια:

— Κύριέ μου... κυρία μου, ἔξω κι' ἐγὼ τί εἶσαι, τὸ θέατρο θὰ κλείσῃ. Θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη ν' ἀφήσετε τὸ θεωρεῖο ἑλευθερό;

Μὰ ή εὐγενική αὐτὴ παρὰλασις ἔμεινε χωρὶς καμμιὰ ἀπάντησι.

Η ἐπιστάτρια πλησίασε τότε τὴν ἀρκούδα, τὴ χτύπησε ἑλαφρὰ στὸν ὄμο και τῆς εἶπε:

— Κυρία μου, κανέτέ μου τὴ χάρι νὰ φύγετε...

Η ἀρκούδα ἐγύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν ἐπιστάτρια, τὴν κῆταξε σκεπτική και ὕστερα μούγκρισε σάν... σαστὴ ἀρκούδα.

«Αν θέλετε νὰ κάνετε ἄστυα, κυρία μου, εἶπε ή ἐπιστάτρια, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ φωνάξω τὴν άστυνομία.

Η ἀρκούδα μούγκρισε και πάλι, ἄλλὰ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Τότε ή ἐπιστάτρια φώναξε ἕναν ἐνομοτάρχη και δύο άστυνόμους που περνοῦσαν ἀπὲξω.

Ο ἐνομοτάρχης πλησίασε τὴν ἀρκούδα και τῆς εἶπε:

— Πηγαίνετε, σᾶς παρακαλῶ, κυρά μου. Μὴ μ' ἀναγκάσετε νὰ μεταγερισθῶ βία.

Η ἀρκούδα, θυμωμένη γιατί τῆς ἐτάραξαν τὴν ἡσυχία της, ἄρχισε νὰ μούγκριζε δυνατότερα.

Τὰ ἄστυα σας, κυρά μου, εἶπε ἄγριε-μένος ο ἐνομοτάρχης, δὲν περνῶν σὲ μένα. Θὰ φύγετε με τὸ καλὸ, ναι ή όχι;

Κι' ἐπειδὴ ή κ. ἀρκούδα δὲν τὸν χαμπαρι-ζε, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα της και, βο-ηθούμενος ἀπὸ τοῦς χωροφύλακες, τὴν ἔδρα-λε ἔξω.

Ἐν ὁμίσει περνοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ δρόμο, Ο ἐνομοτάρχης τὸ σταμάτησε και σάτησε τὴν ἀρκούδα:

— Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς πάω, κυρία;

Η κ. ἀρκούδα ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε.

Τότε ο ἐνομοτάρχης καὶ οἱ χωροφύλακες τὴν ἄρπαξαν, τὴν ἀνέβασαν σὲν ἄμαξι διὰ τῆς βίας και τὴν ὀδήγησαν σὲν τμήμα.

Ἀπὸ λεπτὰ κατόπι ἔφτασε σὲν Όπερα ο Λαμπάλ, λαγνασιμένος.

Με συγχωρεῖτε, μιά στιγμή, εἶπε σὲν θυ-ροφῶ, πρέπει νὰ μῶν μέσα, ἔχω ἀφήσει κά-ποια φίλη μου.

— Τὸ θέατρο εἶπε ἄδειο, κύριέ μου.

— Μὰ με περιμένει μέσα σ' ἕνα θεωρεῖο.

— ἔξω... ἔξω, κύριε... Τὴν βόησαν σὲν θεωρεῖο. Ἦταν μιά κυρία μασκαρεμένη σ' ἀρκούδα, ἄλλὰ φαινόταν πολύ μεθυμένη.

Τὴν ἔπιασαν και τὴν ἔπιασαν σὲν τμήμα.

Ἐντομεταξὺ σὲν τμήμα ο άστυνόμος δέλε-σε νὰ ντυθῇ τὴν ἀρκούδα σ' ἀνάκοσι, ἄλλὰ αὐτὴ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μούγκριζῃ. Τὴν διέταξε νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα της, ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἔκρινε νὰ ὑπακούσῃ. Τὴν ἄρπαξαν τότε οί άστυνόμους για νὰ τῆς τὴν βγάλουν διὰ τῆς βίας, μὰ ἐκείνη σῆκωσε τὸ χέρι της κι' ἔδωσε ἕνα τέτοιο χαστοῦκι στὸν πρῶτο που τὴν πλησίασε, ὥστε σὲ δύο λεπτὰ άστυνόμος, άστυνόμους, τοῦτέξια και χαστιὰ βρέθηκαν με τὰ πόδια στὸν αἶρα! Στῆς φωνῆς και σὲν ὁρῶντο ποῦναι μετεστῆσαν ν' ἄλλοι χωροφύλακες με τὰ σπαθιά σὲν χέρι. Ἐβαν καταλάβῃ πᾶν ὅτι ή ἀρκούδα ἦταν ἀληθινή κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τῆς ἐπτελῶν. Μὰ κι' αὐτὴ εἶχε ἀνοίξει τὸ τρομερὸ στόμα της κι' ἐμύγχιζε κατὰ τροπὸ φοβερό.

Στὴν κορμὴ αὐτὴ στιγμή μπήκε σὲν τμήμα ο Λαμπάλ.

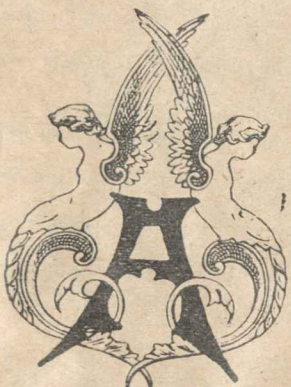
Η ἀρκούδα μόλις εἶδε τὸν κύριό της, ἡμέρωσε σὲν λεπτὸ κι' ἔπεσε σὲν ἀγκαλιά του. Ο άστυ-νόμος κι' οἱ χωροφύλακες ἔμειναν με τὸ στόμα ἀνοικτό. Ο Λαμπάλ ἔδωσε τότε τίς ἀναγκαῖες ἐξηγήσεις και τὰ ἀκόμη πᾶν ἀπαράτητα φιλο-δοσιματα, κι' εἰσι μπόρεσε νὰ φωνῇ παύοντας μαζί του και τὴν ἀρκούδα του, ή ὁποία, ὅ-πως εἶπε, ἦταν ή καλύτερη φί-λη του, ἡμερὴ σάν ἀνάκι...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΔΗΗ ΠΑΣΣΑ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΙ ΜΟΡΦΟΥΛΑ

Η κόρη του Χρήστου Μπαρζέλη και ο Άλγης. Ένας Ηπειρώτικος γάμος. Όταν έμπαινε ο Τάχης Άμπάζης... Η Μορφοϋλα Γιαννιζή και ο Άλγης. Μέσα στον έντα. Πώς την έπαθε ο Άλγης. Ο Άλγεας και η θυμωσενία του κ.λ.λ.

NAMEΣΑ στους σκοτεινούς και άγριους έρωτες του Άλγης Πασσά περιλαμβάνεται και ο έγκληματικός πόθος του για μια άγνη και όμορφη κόρη των Ιωαννίνων. Η κόρη αυτή έλεγεται Κατερίνα Μπαρζέλη, ήταν μόλις δεκαπέντε ετών και άνηκε σε μια από τις άρχοντικές οικογένειες του τόπου. Άν και μικρή ακόμη, είχε σωματική διάπλαση σοστής γυναικας, και η φήμη της όμορφας της είχε απλωθεί σ' όλη την Ηπειρο. Γι' αυτό οι γονείς της, φοβούμενοι ότι ο Τάχης Άμπάζης — ο άρχιστύνος του Τυράννου — θαμπαινε χαμιά νύχτα στο σπίτι τους ν' αρπάξει την Κατερίνα για να την κλείσει στο χαρέμι του Άλγης Πασσά, απέφασαν να την παντρεύουν μια όμορφη, για ν' αποφεύγουν ούνα, εκτός της όμορφας της, έτικαν και σημαντική ποικία.

Από τους πολλούς μνηστήρες που ζητούσαν την κόρη του, ο Χρήστος Μπαρζέλης έδωσε ένα νέο έμπορο Άσπινό, το Γουήσος Άντοναρόπουλο, και γρήγορα-γρήγορα τους με τα τότε Ηπειρώτικα έθιμα, άμέσως μετά το στεφάνωμα, οι σέγγιοι χωρίστηκαν, για να ένωθούν κάτω από τη στέγη της στέγης ύστερ' από τρία χρόνια — όταν θα μεγάλωνε αρκετά και η κοπέλα.

Έτσι η μικροπαντρεμένη Κατερίνα έ-ξασχολούντο να ζή στο πατρικό της σπίτι, όπου η παρθενική της ζωή ολοένα λονού-διζε...

Έσφα, ένα πρωί, έφτασε στο άρχον-τικό του Μπαρζέλη ο μοιραίος Άλγεας άσπινός. Μόλις τον είδε ο οικογενειάρχης έκρόσισε. Έν τούτοις, κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμιά, τον έμπασε στη σάλα, τον έ-κράσε καφέ και τον έρώτησε σε τι όφειλε την τιμή(;) της επισκέψης του. Ο Άμπά-ζης, χωρίς περιστροφές, του έδήλωσε ότι ο σεβαστός του κύριος επιθυμούσε να τον ι-δθ στο Σεράγι του.

Μου είτε μάλλον ότι μπορείτε να πά-ρης μαζί σου και την κόρη σου, την Κα-τερίνα, που βιάστηκε τόσο πολύ, λέει, να την παντρεύης!...

Κατάχλωμος ο δυστυχισμένος πατέρας, άπάντησε:

Την κόρη μου... Μα τώρα αυτή είνε παντρεμένη... δεν είνε πια στην έξοιά μου... Μόνο ο άντρας της θα μπορούσε να την πάρει... Καλά, άπάντησε με το σατανικό του χαμόγελο ο Άλγεας, θα θυμώσει ο Άλγης Πασσάς, δεν λογαριάζει τίποτε... Έγώ θα σου έλε-γα να μην τον αγριεύης... Να πάρης το κορίτσι σου και να πάς...

Ο Χρήστος Μπαρζέλης έσκυψε το κεφάλι, δηλώνοντας ότι θα συμ-πληρώσει την επιθυμία του Τυράννου και θα πάει στο Σεράγι με την κόρη του... Ο Τάχης Άμπάζης έφυγε, αφήνοντας τον Μπαρζέ-λη σε βαθιά άπελπισία...

Στην κατάσταση αυτή τον εφίρξε σε λίγο η γυναίκα του. Τι έχεις, Χρήστο μου, κι' είσαι έτσι; Τι ήθελε σπίτι μας εκεί-νος ο τριτοκατάστος; τον έρώτησε η Μπαρζέλαινα λαχταρισμένη. Ο Άλγης έστειλε και ζητάει τη Ρίνα μας! άπάντησε ο πατέρας. Νά, αυτό είνε!...

Συφορά μας! έφώναξε η μάνα. Και άρχισαν να κλαίει μαζί, πεσμένοι ο ένας στην άγκαλιά του άλλου...

Την ώρα εκείνη η Κατερίνα έλειπε από το σπίτι ήτανε στο γειτονικό, όπου, μαζί με δυο φι-λενάδες της, είχαν μπάσει στην άλλη μια Τουρκογέρτισσα και τους έλεγε τη μορφή τους. Ακού-γοντας τις σπαραχτικές φωνές της Μπαρζέλαινας, η Κατερίνα και η φιλενάδες της έτρεξαν να

ιδούν τί συμβαίνει. Τους άκολούθησε και η γέρτισσα.

Έμπηκαν και η τέσσερες στη σάλα. Η Κατερίνα, μόλις έ-δρε τη ζητάει ο Άλγης Πασσάς, έμπεξε τα κλάματα, γιατί ήτανε περμένη. Σε όλη την Ηπειρο ήταν γνωστά τα έρωτικά καμάρια του Τυράννου και των γυνών του, κι' όλες ήξεραν ότι το κορί-τσι θαμπαινε στο Σεράγι, δεν θαδυνανε πια από κεί μέσα που θα θόνησε των. Όταν κατάπεσε σε λίγο η ψυχική αυτή τραγω-δία στο Μπαρζέλη και του είτε:

Έγώ έχω έναν τρόπο να σάς σώσω. Έσού;... Άν μάς σώσης, είτε ο γέρος, θα γρά-ψω τσέπες σου φλωριά!... Λέγε! Λέγε!

Χμ... Έκανε η γέρτισσα, ο τρόπος μου θα φανή λίγο α-ρός, αλλά μη φοβηθήτε... Ο Πασσάς θέλει την Κατερίνα, να τι έμαθε πως είν' όμορφη, δεν είν' αλήθεια;

Σωστά... γι' αυτό τη θέλει.

Λοιπόν, έχω έναν τρόπο να την κάνω σε λίγο όμορφη, να την πείσει να έλθει μαζί σου... Να σ' αναμείνεται άνθρωπος να τη βάλει

Η Κατερίνα έσκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια.

Δε θέλω!... δε θέλω!... έφώναξε... Όθλω να πέθω.

Άλλ' η γέρτισσα την καθήσχεσε.

Θέλω να γίνω μόνη για λίγο καιρό... Σε τρεις μήνες θα γίνω πάλι όπως ήσουν, γράνει να κάνης όπως θα σου πω.

Κι' έτσι η Κατερίνα Μπαρζέλη έ-να χόση προς όρος την καλλονή της, να γλυτώσει την τιμή της...

Κατά την επιθυμία της άταγμένης, η Κατερίνα έπληρώθηκε στο κορβόκι της, έ-κασε να της κάνει ό,τι θέλει... Η άταγμένη την άποκρίθηκε μ' ένα βοτάνι, κι' όταν η Κατερίνα έπληρώθηκε, να κοιμηθεί μακριά και της έφανε μάγουλο. Το αίμα έτρεξε, αλλά η γέρ-τισσα είχε τρόπο να το σταματά... Της έδω-σε κίτρινη σκόνη επάνω, κι' έτσι η Κατερί-να νονταν σαν πολυκαμινές... Όταν η γέρ-τισσα είπνεσε κι' είδε το πρόσωπό της σαν θρόεφτη, παρά λίγο να λιποθυμήσει. Έπαι-ρας άσημιας, σήματα!...

Μη φοβάσαι, κοπέλα μου... Σε τρεις μήνες θασαι όπως πρῶτα... Νά, πάρε το κορβόκι να το βράσης σ' ένα ποτήρι με ροδάκινα και να νίσεις μ' αυτό τρεις φορές ημέρα...

Και η γέρτισσα, αφού έπληξε από τρία τέτρα της κόρης την ύποπτημένη άμωμή της...

Την άλλη μέρα, ο Χρήστος Μπαρζέ-λης έπληξε στο Σεράγι. Η Κατερίνα είχε πει...

Ο Τάχης Άμπάζης έδωκε στην Κατερίνα και κόρη στον όντα του Άλγης. Μόλις τους είδε να μπαίνουν, έχαμογέλισε, ευχαριστημένος γιατί πλούτισε το χαρέμι του μ' ένα ακόμη άνθρωπο λονιού...

Καθήστε! καθήστε, τους είτε και διάταξε να φέρον γλυκά και σεμπίτια. Στο μεταξύ, σηκώθηκε και πλησιάζοντας στην τλσοσέπαστη κόρη της χάζιωσε το κεφάλι λέγοντας:

Άς ιδούμε λοιπόν, κορίτσι, το προσώπί σου, ποί το λέει σε όμορφο...

Κι' έπειδή η Κατερίνα άπιστευόταν, ο Άλγης, με μια χειρονομία, άνεστράωσε τον πέλλο. Στο αντίκρουμα του παρρη-μένου έκείνου προσώπου άφανε κραυγή έκπληξης.

Ω! τι είνε τούτο, όρέ; Γιατί είν' έτσι; ρώτησε θυμω-μένη τον πατέρα της.

Είνε από μια κακή άρρώστεια, Βεζύρη μου, άπάντησε ο Μπαρζέ-λης... Άνεμοβλογιά, ή κάτι τέτοιο... Τι να πω κι' έχω... Νά, θα μείνι το κορβόκι το κορβόκι όλη του τη ζωή...

Ο Άλγης έδωκε στην Κατερίνα και κόρη στον όντα του Άλγης. Μόλις τους είδε να μπαίνουν, έχαμογέλισε, ευχαριστημένος γιατί πλούτισε το χαρέμι του μ' ένα ακόμη άνθρωπο λονιού...

Κι' από τότε «Τού κομμάριου τ' άγρας παρουνίζονται στον ούρανό για να θυμίσουν στους ανθρώπους πως τιμωρείται η άδικία.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΛΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΗΧΩ ΣΤΟ ΧΑΟΣ»

Δημοσιεύουμε μερικά τραγούδια από την συλλογή «Ηχώ στο Χάος» της άγνωστης ως χθές στο κοινό νεαρής ποιήτριας δίδος Μαρίας Πολυδούρη. Η ποιήτρια βρίσκεται βαρύν άρρωστη στη «Σωτηρία», όπου την επισκέπτονται καθημερινώς πολλοί λογιστά για να της έκφρασουν τη θερμή και ειλικρι-νή τους συμπάθεια και την εκτίμησή τους.

I

Άνοιξε! Ο ήλιος χρυσάριου πλημύρα. Μάγια, μύρα παντού και σ' αγαπώ, σε καρτερώ. Βραδύνεις κι' ύπνιμάζομαι, ζηλεύω, δεν σου πήρα όλης σου της ψυχής το θησαυρό.

Τα λόγια σου!... Ω, τα λόγια σου, μα υπόσχαι σου και μες μες υπόσχαι σου άργεί πολύ νάδω. Τ' άκούω παντού, δεν παύουν. Μέσα τους κίτι κίλει, μέσα τους τρέμει η άγάπη σου, προτού μοιραία χαθή.

Τα λόγια σου με μέθυσαν τη μέθη του θανάτου κι' άκόμα δεν έσείασαν. Μιλούν και με τραλαλούν, με μεθούν, με φέρονον πού σιμά του, ένώ πύ άκαταμάχητα στην βραξι καλούν.

Άγαπημένε, άν τη ζωή τη δώσω πίσω, πέ μου, τί θα όφελής, αφού δε θα σε βώ; Δε λογαριάζω τη ζωή, μα πως μπορεί, καλέ μου, να σβύση πειά ή άγάπη μου; Και να μη σ' αγαπώ.

ένω θάνα! Άνοιξε παντού που άκούστηκε ή φωνή μας να επικαλήται τον αιώνα έρωτα κι' μες στεφάνι να του πλέκουμε με μόνο το φίλι μας, μέσα στο γιορτασμού λατρείας θεούς.

Ω, δε μου δίνει ο θάνατος χαμιά, χαμιάν έλλίδα και μου τις έσβησε ή Ζωή σά μα ψυχρή πνοή. Τώρα μου μένει στον έρωτα την άγρια καταγίδα να ιδώ να μετρούθουν για με θάνατος και ζωή.

II

Πρίν φέγω για το μακρινό ταξίδι, θα περάσω, διασχίζοντας άδιάφορα των δρόμων τη βή, από τον κηπο που άλλοτε κάποια άπροσδόκητη ώρα τα μάτια σου μου μίλησαν για μίαν όμορφη ζωή.

Και λησιμονώντας πως κι' οι δυό βγήκαμε γελασμένοι κι' έγινε τ' όνειρο φωτιά μέσ' στην άνατολή, θα ιδώ τ' άνθη ν' άνοίγονται στο φως και να προσφέρουν την έδωση ψυχούλα τους σ' ής άδρας το φίλι.

Θα ιδώ τα δέντρα στη βαρεία πρσά ντιμένε πάλι. Περιττοκάδες να σκουφών ζωή στα ταπεινά, χωρίς νάμιν λαγώτερο χαρούμενες για τούτο και τ' άνθη τους λιγώτερο περήφανα κι' άγνα.

Και σαν από ένα μάτι πείσμα κι' έχω να ζωω δσα μουπιν τα μάτια σου σ' όμορφη βραδυνά, θα ιδώ να γέμης πάνω μου και θάνα τόσο λαύρα, τόσο μεγάλο το φίλι, σαν πρώτο, σαν στερό.

III

Καλέ μου, ή Άνοιξε έφτασε. Τα βράδια με πλανά πως κίτσει στο παραθύρο ή φωτεινή της σάπια. Μα τα πεσάνχια γιορτώ που φευγαλέα περνώ το θάβερό τραγούδι σου στη νύχτα τους άφρα.

Καλέ μου, όλα γιορτούνε γλαυά να με κοιμίσουν και να μου πουν πως έσβησε για πάντα από τη γη. Μα όλα, χωρίς να θέλουνε, σένα θα μου θυμίσουν κι' άνίδα θα μου κάνουνε τη νύστα για πληγή.

Καλέ μου, πως άρρωδους παντοτινά ή ματιά σου από τον ήλιο που άλλοτε με άγάπη μούχε δείξει; Πως έγινε έτσι να βρεθώ τόσο πολύ μακριά σου κι' ο ήλιος σου έχθρος να μου γενή, σκοτάδι να με πνίξη;

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

ΕΘΙΜΑ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΟΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Οι κάτοικοι του Αφγανιστάν, όταν συναντάνται στο δρόμο, χαιρέ-τίζονται ως έξης:

Έγώ να μη φωνάζης ποτέ, άπαντά ο άλλος. Κι' εγώ να μη φωνάζης ποτέ, άπαντά ο άλλος.

Έπίσης, όταν μπαιν κανείς μέσα σε ξένο σπίτι, χαιρέτα τους ένοί-κους του με τα ακόλουθα λόγια:

— Η είσην του Θεού μαζί σας! — Είχόμεθα να σε βλέπουμε πάν-τοτε, του άπαντά ο οικοδεσπότης.

Όταν δε ο ξένος φεύγει, τους λέγει:

— Σας άφνω στην εύλογία του Θεού. — Ο Θεός να εύλογη το δρόμο σου, του άπαντα έκείνου.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ

ΤΟΥ HUGUES LE ROUX

Ήταν ένα παιδάκι πολύ ξανθό, μ' επιδερμίδα λεπτή και διαφανή και με μάτια γαλάζια. Οι γονείς του το είχαν αναθρέψει μέσ' στα χάδια κι' ο διαρκής τους φόβος ήταν μήπως κοινολογήσει, μήπως συκαχτεί, ώστε με δυσκολία στεκόταν στα πόδια του και κάθε τόσο, για να μη χάσει την ισορροπία του, πιανόταν από το φόρεμα της γκουνδεργάντας του ή της μητέρας του.

Όχι μονάχα το σώμα του είχε διαπλασθεί έτσι, αλλά και η ψυχή του είχε γίνει δειλή και τρεμουλιάριξη. Όταν η γοηή παραμένα του του διηγόταν ιστορίες φαντασμάτων, μεθούσε από τρόμο και κλείνοντας τα μάτια του, έχανε το κεφάλι του μέσα στην ποδιά της, για να μη δει έξω από καμιά υπερφυσική όπτασία μπροστά του.

Συνήα, πριν αποκοιμηθεί, συλλογιζόταν αυτές τις ιστορίες και έλεγε:

— Κλείσε τις κοιτίδες, παραμένα... Καρφίτσωσε καλά με μια μεγάλη παραμένα για να μην περάσει ο Μπαμπούλας απ' έξω και με δη πον κοιμάμαι και μη μέσα.

Μεγάλωσε και η δειλία του μεγάλωσε μαζί του. Δεν έφοβόταν βέβαια πια τους καλκιντζήδες, που αρπάζουν τα παιδιά μέσ' από την κοιλία τους, μα ο τρόμος των δολοφόνων γέμιζε με αγωνία τον ήπιο του και τον έκανε να μην κοιμάται νύχτες ολόκληρες. Με το μέτωπο μουσκεμένο από τον ιδρώτα, νοιώθοντας την καρδιά να χτυπά δυνατά, παραμόνευε μέσ' απ' τα σκεπάσματά του τους ίσκιους που σχημάτιζε ή λάμπα στους τοίχους και στο πάτωμα.

Μια νύχτα, ξυπνώντας έξω από το πρωτότυπιο του, καθώς άνοιξε τα μάτια του μέσα στο μουσκεμένο της κάμαρης του, είδε ανάμεσα από το κρεβάτι του και από τον άσπρο τοίχο, να δρύνεται ένας ύψος, που έμοιαζε με σώμα ανθρώπου χωρίς κεφάλι και που φαινόταν σαν να προχωρή κατ' ευθείαν επάνω του... Ήταν ένα μοναχικό, επάνω στο οποίο η μυστικότητα είχε άφριση ένα φόρεμα του χορού... Το λυσοτό φως της λάμπας, πέφτοντας πάνω του, το έκανε να ξεχωρίζα από τη σιά και να φαίνεται πως προχωρεί.

Αμέσως ανασήκωσε στο κρεβάτι του για ν' απομακρυνή το φοβερό φάντασμα, έβγαλε μια κραγή αγωνίας και σοφίστηκε κάτω στο πάτωμα.

Οι συγγενείς του, τρέχοντας σε λίγο μέσα, τον εύρηκαν λιποθυμμένο, με μια πληγή στο μέτωπο, από την οποία έτρεχε άφθονο αίμα. Είχε χτυπήσει πέφτοντας στη γωνία του κρεβατιού. Ο γιατρός, που καλέσαν την άλλη μέρα, τους είπε:

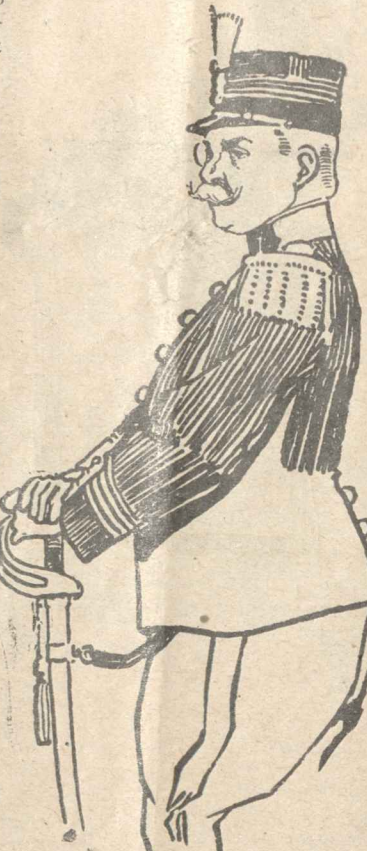
— Πονηράτε... Δεν θα πεθάνει... Μα το σημάδι της πληγής του θα του μείνει σε όλη του τη ζωή.

Ή μητέρα του ήταν απρηγόρητη γι' αυτό και επανειλάμβανε όλοένα:

— Κι' εγώ που τον έφροσεχα τόσο!...

Μα κι' ο γιός της δεν στενοχωριόταν λιγότερο απ' αυτήν για το πάθημά του. Γι' αυτό, μια μέρα, ένας ήλικωμένος αξιωματικός, που είχε λάβει μέρος σε πολλές εκστρατείες, του είπε:

— Μπα! όταν θα γίνεις είκοσι χρονών, φίλε μου, θα λες στις γυναίκες που θα σ' αγαπήσουν, ότι αυτό το σημάδι είναι από σπαθί... κόμα θα το πιστέυω, που ξέρω από τέτοια πράγματα... Και έτσι το σημάδι αυτό θα σου φέρει τιμή... Μια σταθιά στο μέτωπο στολίζει έναν άντρα...

— Α, γενναίε μου νέε, έχεις πληγωθεί κιόλας!...

από τότε, μυστικά, μπρός στον καθρέφτη του, άρχισε να διασκεύα στρατιωτικά πλάνια, αναστηλώνοντας το γέισο της γυναικείας ή πληγής του...

— Ασφαλώς, έλεγε μέσα του, δεν μιάζω καθόλου με πλάνη από το κρεβάτι του από το φόβο του και απ' τα μουσκεμένα φινιρώσει και είχα έτοιμες στους δυό ώμους μου, σπαθί και ό κόσμος θα πίστευε πως είχα πληγωθεί στον πόλεμο...

Και δεν του άρεσαν πια παρά τα στρατιωτικά πλάνια, τα φέκια, τα σπαθιά και οι μουλβένοι στρατιώτες. Βλέποντας οι γονείς του έλεγαν ξαφνιασμένοι:

— Ήταν τόσο δειλό στην παιδική του ηλικία, τώρα δεν συλλογίζεται πια τον πόλεμο. Σπέρνει να το βάλοιμε στη στρατιωτική Σχολή 'Αγίου Κύριου.

— Έτσι και έγινε πράγματι...

Όσοις μια τρομερή αγωνία του έδωσε τη διά, όταν διάβασε στην εφημερίδα και έκανε μεταξύ των επιτυχόντων στις εισιτηριακές εξετάσεις της στρατιωτικής Σχολής. Πέρασε ολόκληρη τη γη του με εφιάλτες, τολμώντας με τα σπασμένα το κεφάλι του για να μη βλέπει τις τρομερές κρούσεις των μαχών, που περνούσαν μέσ' απ' τον και μαζεύνονταν μέσ' στα σκεπάσματά του προσή από τις επελάσεις του Ιαπωνικού.

Την άλλη μέρα το πρωί σύθηκε ως το γένο του πατέρα του για να του εξομολογήσει την αμάρτια του. Μα μόλις άπλωσε το χέρι του ως το μοιλό της πόρτας, τα έσπασε και γύρισε πίσω...

— Έγινε λοιπόν μαθητής της στρατιωτικής Σχολής. Αμέσως από την αρχή οι άλλοι συνάδελφοί του ούστηκαν τη δειλία του και άρχισαν να τον ερωτούν. 'Η λευκότης της επιδερμίδος του, τα γαλάνια μάτια και τα σγουρά μαλλιά του έφταναν στο ύψος των εφώνων όλων. Μια μέρα μάλιστα, ο νεοεισερχόμενος στο ινστιτούτο, πάνω απ' το κρεβάτι του, φανερώθηκε με τέσσερα καρδιά στον τοίχο, μια από που τον παρίστανε με γυναικεία φορέματα και η οποία έγραφε από κάτω: «Γιατί αυτό το κορίτσι έγραψε τα φορέματά του;». Οι φίλοι του ελπαν πως για να ξεπλύνει αυτή την προσβολή, πρεπε να χτυπήσει με αυτούς που του την έκαναν...

Αυτός όμως έννοιωσε τότε ότι δεν θα είχε την τιμή να ξήση ως την εποχή που θα έδιναν στη Σχολή, με αυτές τις συνεχείς προσβολές και τη αρχική φόβο να ξελοκοπηθεί απ' τους άλλους.

Και τους απάντησε σαν ύπνοβότης:

— Μπορώ να περιφρονήσω αυτή την προσβολή, γιατί έχω έτοιμο ποδείγμα τη γενναϊότητά μου. Μετακινώ μίνες πριν από έξι χρόνια ταξιδεύω στη Γερμανία. Έχει φιλονεικία μ' έναν Γερμανό αξιωματικό, ο οποίος επρόσβαλε τη Γαλλία, και μονομαχία αυτή έτραυματίστηκα...

Και δείχνοντας το σημάδι του μετώπου του επρόσβαλε:

— Να η πληγή μου...

Κανείς από τους συναδέλφους του δεν υποψιάστηκε ότι αυτό ήταν ψέμμα. 'Η ιστορία αυτή έγινε γνωστή σε λίγο σε όλο το Λύκειο και όλοι έτρεχαν για να του σφίξουν το χέρι και να τον συγχαρούν και αυτοί ακόμα που τον κορόιδευαν προηγουμένως...

Τέλος βγήκε από τη Σχολή με το βαθμό του ανθυπολοχαγού. Με το βαθμό του ανθυπολοχαγού, με το όποιο είχε τοποθετηθεί, τάχθηκε να φύγει για μια μακρινή αποστολή, όπου οι ιδιαιτερείτες είχαν παναστατήσουν και πολεμούσαν έναντι των Γάλλων. Μόλις...

με το βαθμό του ανθυπολοχαγού, με το όποιο είχε τοποθετηθεί, τάχθηκε να φύγει για μια μακρινή αποστολή, όπου οι ιδιαιτερείτες είχαν παναστατήσουν και πολεμούσαν έναντι των Γάλλων. Μόλις...

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΗΡΩΪΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μια συννομοσία κατά του Ναπολέοντος III. Τά ενοχοποιητικά έγγραφα. Μια δραματική νύχτα. Όπου μια γυναίκα παλεύει ηρωικά με δυο άνδρες. Ένας άπειρος άγνωστος. 'Η επιστροφή του συζύγου. 'Ο Ναπολέων III παρασημοφορεί την ηρωική δημαρχίνα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία αναφέρει πολλές γυναίκες που παρασημοφορήθηκαν για ηρωικές πράξεις των. Κατωτέρω θα σας διηγηθούμε τη σχετική ιστορία της ηρωικής συζύγου του δημάρχου της Ουαζόν.

Ο δήμαρχος της μικρής Γαλλικής πόλεως Ουαζόν, ονομαζόμενος 'Αμπιό ντε Ραζί, βρισκόταν σε διάσταση, λόγω πολιτικών διαφωνιών, με κάποια οικογένεια της πόλεως του. 'Η οικογένεια αυτή, σινονηνομένη και με μερικούς άλλους ομόφρονες της, διοργάνωσε κατά του αυτοκράτορος μια συννομοσία, η οποία όμως απεκαλύφθη ένορις και εμπατώθη.

Τό έγγραφο της συννομοσίας κατεσχέθησαν και περιήλθον στα χέρια του δημάρχου της πόλεως, ο οποίος, επωφελομένως του μίσους και της αντιζηλίας που τον εχώριζαν από τους συννομοσίτες, ήταν έτοιμος να καταγγείλη την εχθρική του οικογένεια στο Ναπολέοντα και να επιτύχει έτσι την εξόντωσή της.

Έκείνοι, βλέποντας τον κίνδυνο που τους απειλούσε, αποφάσισαν να του αρπάξουν τα ενοχοποιητικά έγγραφα με κάθε τρόπο, καταφεύγοντας εν ανάγκη και στο έγκλημα.

Μια νύχτα λοιπόν, που ο δήμαρχος έλειπε σε κάποιο γειτονικό χωριό και η γυναίκα του είχε μείνει μόνη στο σπίτι της, δυο συννομοσίτες έμπηκαν κρυφά απ' το παράθυρο στο σπίτι του και διενεμήθηκαν προς το γραφείο του δημάρχου, με την πρόθεση να υπεξαίρεσουν τα χαρτιά.

Εντομετάξυ όμως η σύζυγος του άκουσε το δρόμο και νομίζοντας πως ήταν κλέφτες, ντύθηκε βιαστικά, έπρεξε ένα πιστόλι και με πρωτοφανή ηγεραιμία κατέβηκε γρήγορα στο πρώτο πάτωμα, όπου βρισκόταν το γραφείο.

Πριν όμως μπει μέσα, κίτταξε από την κλειδαριά και είδε τους δυο συννομοσίτες που ανάσταναν τα έγγραφα του συζύγου της.

Αμέσως, χωρίς να χάσει καιρό, έμπηξε ξαφνικά μέσ' στο δωμάτιο και όρμησε κατεπάνω τους, αποφασισμένη να τους έμποδισή. 'Ο ένας τότε από τους συννομοσίτες τράβηξε ένα μαχαίρι και όρμησε εναντίον της.

Πριν όμως το δολοφονικό του χέρι χτυπήσει την ηρωική γυναίκα, αυτή πρόττασε να προσβολή και ο παρ' όλων δολοφόνος έπεσε κάτω νεκρός. Τότε ο συννομοσίτης που άρπασε το μαχαίρι απ' τα χέρια του, όρμησε κατά της κ. Ραζί και τό βάθισε με δύναμη στο στήθος της!...

Έπειτα ανέβηκε γρήγορα-γρήγορα στο παράθυρο κι' ετομαίτηκε να πηδήσει έξω... Μα η σύζυγος του δημάρχου, που όλη την ξαν-τληρή της, προσβολήσε και πάλι και τον έτραυματίσε κι' αυτόν βαρυσήα.

Η δυστυχισμένη γυναίκα, πλημμυρισμένη στο αίμα της, αναγκάστηκε να περσίει ολόκληρη τη νύχτα δίπλα στο πάτωμα του συννομοσίτη, γιατί, κατά περιεργή σύμπτωση, κανένας από τους γείτονες δεν είχε ακούσει τους προσβολισμούς και γιατί, λόγω της πληγής της, δεν μπορούσε να μετακινηθεί.

Την άλλη μέρα ο δήμαρχος γύρισε κατά τα πρωί στο σπίτι του και μπαίνοντας μέσα στον χώρο είδε κατ'άλληλτος σκοτωμένο τον έχθρο του. Αμέσως έννοιωσε ότι κάποιο δυστύχημα θα είχε συμβεί στην οικογένειά του και έτρεξε σαν τρελλός μέσα στο σπίτι.

Μόλις έμπηξε στο γραφείο του, στάθηκε περίτρωμος. Είδε τη γυναίκα του να κατεβα πλάι στο πάτωμα του έχθρου του, λιποθυμή, μέσα στο αίμα της, ενώ τα έγγραφα του γραφείου του βρισκόταν σε μια απειράγρητη άταξία, ταλασσομένη και σκορπισμένα στο πάτωμα.

Αμέσως φώναξε την αστυνομία κι' ένα νιαρά, ο οποίος έδωσε τα τραύματά της κ. Ραζί.

Η δυστυχισμένη γυναίκα, που έτραυματίστηκε με τόση απειρία τα έγγραφα του συζύγου της, έμεινε στο κρεβάτι άσπαστος μήνες, παλεύοντας με το θάνατο, γιατί το τραύμα της ήταν οδυρότατο.

Έπ' τέλος, ύστερ' από ένα χρόνο, ανέκτησε και πάλι την υγεία της και από τότε επανομαίτηκε η έφηρις του Ουαζόν.

Ο Ναπολέων ο Γ', μόλις έμαθε ότι η απόρητη αυτή γυναίκα εξέθεσε τη ζωή της σε κίνδυνο χάριν του στέμματος, την επροσέλασε στα ανάκτορα και εκεί, ενώπιον των αλκων και των μεγιστόνων, της άπενεψε το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής κ.τ.λ.

«Αρπάξε το μαχαίρι και όρμησε κατά της κ. Ραζί...»

HUGUES LE ROUX

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΜΗΝΩΝ

Στην Κρήτη ο 'Ιούλιος λέγεται Προτογούλης, ο 'Ιούλιος Δευτερογούλης και ο Νοέμβριος Σποράρης. Στον Πόντο δε ο 'Ιανουάριος εκάλετο Καλαντάρης, ο Φεβρουάριος Κοντσούνης, ο 'Ιούλιος Κερασίνας, ο 'Ιούλιος Λατορός, ο Αύγουστος Τριγυρνάνας, ο Σεπτέμβριος Σαυρίτης, ο 'Οκτώβριος 'Αϊδημητρίτης και ο Δεκέμβριος Χριστογεννάς.

ΔΙ'ΕΚΑ

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Κάποια γυναίκα είχε την άτυχία να χάσει συγχρόνως τον άντρα της, το γάλαδό της και το χοιρινό της. 'Αφού έταποθετήσε λοιπόν και τους τρεις στη σειρά έξω από την αιάλη, άρχισε να τους μοιρολογάει ως εξής:

— Άντρε, χοιρινό, γάλαδο... και ποίον να πρωτοκλάψω; Άς κλάψω έσένα, γάλαδο, που μούφρενες τα ξύλα!...

Και το μοιρολόι εξακολούθησε απομεινάντος τελευταίου του δυστυχισμένου συζύγου.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ PIERRE SALES

ΧΟΝΤΟΥΣΑΝ άργά από τη Ναρόννη, ακολουθώντας ένα μακρύ, άτελειωτο δρόμο, γεμάτο σκόνη.

Ο άνδρας έβόδιζε μπροστά, τραβώντας ένα γέριχο άλογο, που έσερνε πίσω του με κόπο έν' άμάξι. Μιά γυναίκα νέα και θελκτική, γεμάτη δροσιά και ύγεια, ακολουθούσε από πίσω, έχοντας τα μάτια της καρφωμένα στο κατακόκκινο άμάξι.

Ήταν έν' άμάξι νομάδων, σάλτιμπάγκων.

— Έλπίξω να φτάσουμε αύριο νωρίς στο Περινιάν... είπε ο άνδρας.

— Θα χρειαστούμε τέσσερες ημέρες για την εγκατάστασή μας... απάντησε η γυναίκα.

— Έχω πολλές ελπίδες, εξακολούθησε ο Ζοζέ. Το Περινιάν είναι όμοια πόλις, πρόσχαρη και φιλόξενη.

— Θα ήθελα να σταματήσουμε λίγο εδώ, είτε η γυναίκα, για να δώ το μικρό μου.

— Μόλις το άμάξι σταμάτησε, η γυναίκα μπήκε μέσα και σε λίγο ξαναβγήκε, κρατώντας στην αγκαλιά της ένα μικρό πλάσμα, χλωμό και καχεκτικό. Είχε το πρόσωπό του ζωομένο και το κορμί του πολύ αδύνατο, κοκκαλιάρικο σχεδόν.

— Πόσο ο Πετράκος είναι χλωμός! Είπε η γυναίκα. Βιάζομαι να φτάσουμε στο Περινιάν, για να το δει ο γιατρός!... "Ω! Θεέ μου, να μπορούσε να γίνει κι' αυτό όμορφο και δυνατό σαν τ' άλλα παιδιά..."

Ο πατέρας κούταζε το παιδί και άμεινσε στη σκληρή του έκφραση.

— Όπως το είχαν προειδεί οι σάλτιμπάγκοι, την άλλη μέρα έφτασαν στο Περινιάν. Μεγάλη κίνησις έβασίλευε στην είσοδο της πόλεως και πολυάριθμες παράγκες είχαν στηθεί ήδη στην όμοια λεωφόρο των Πλατάνων, όπου θα γινόταν η μεγάλη αγορά.

Αφού έπλησαν την άδεια του δημάρχου, ο Ζοζέ και η γυναίκα τον έπλησαν να βρούν μέρος για να εγκατασταθούν. Αυτό ήταν πολύ σοβαρό ζήτημα. Τέλος διάλεξαν κι' οι δυο μιά θέση που βρισκόταν στη μέση άκροφώς της αγοράς και άμεινσε ο Ζοζέ άρχισε τη δουλειά...

Μα το ίδιο βράδυ κούλας ένα μεγάλο άμάξι, με χτυπητά χρώματα, στάθηκε σε μερικών μέτρων απόσταση από το δικό τους άμάξι, φράζοντας να προσελκύει τον κόσμο με τα πράγματα και τα θαιήματα που διαλαλούσε πως θα έβλεπαν μέσα.

Κι' άμεινσε ένας άνθρωπος, ντυμένος σαν στρατηγός απερέττας, βγήκε από το άμάξι αυτό κι' άρχισε να προσελκύει τον κόσμο με τα πράγματα και τα θαιήματα που διαλαλούσε πως θα έβλεπαν μέσα. Έτσι έβλεπε διάφορα κέρνα όμοιάτα μεγάλων ανθρώπων κι' έμενε κατενθουσιασμένος.

Ήταν πρώτη φορά που έβλεπαν ένα τέτοιο θέαμα οι κάτοικοι του Περινιάν και γι' αυτό η επιτυχία του ήταν μεγάλη.

Ο Ζοζέ εκτίταζε μελαγχολικός όλο αυτό το ανθρώπινο κήμα, που περνούσε μπροστά του, χωρίς να στρέψει καν προς τη παράγκα του. Η γυναίκα του πάλι, καθισμένη μπρος στην πόρτα, κούταζε κι' αυτή με το ίδιο ήθος. Σιγά, μιά λάμψη ζήλειας έλαμψε μεσ' οτά μάλιστα τους...

Και την άλλη μέρα έγινε το ίδιο και έντομεταξί ο μικρός Πετράκος χλωμάς όλοένα...

— Ένας γιατρός τους είχε πει: «Χρειάζεται κρέας και κρασί», με ή διαταγή αυτή σπαίριζε άρκετά και το δυστυχισμένο παιδί ήταν άναγκαζόμενο να τρώει από το φτωχικό και των γονέων του, που αποτελείτο από χόρτα βραστά.

Κρατώντας το παιδί, σφιγμένο στην αγκαλιά της, η δυστυχισμένη μητέρα κούταζε με πόνο τα χλωμά και σδυμένα χαρακτηριστικά του. Θα θυσίαζε και το αίμα της, αν μπορούσε να του ξαναδώσει λίγη ζωή.

Προσπάθησε να δουλέψει μεσ' στην πόλη, μιά όλες η πόρτες έκλειναν μπροστά της, γιατί οι νοικοκυραίοι δυσπιστούν πολύ στις γυναίκες.

Ο συγγραφέας του διηγήματος Πιέρ Σάλ

μες των σάλτιμπάγκων. Θα ζητιάνευε, αν ήξερε πως θα έβλεπαν στη φυλακή.

— Τι να κάνω; φώναζε με τα μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα.

Ο Ζοζέ και η Ζοζέττα—έτσι την έλεγαν την γυναίκα που πάγκου—είχαν για γείτονα στην παράγκα τους ένα πλανόδιό από, απ' αυτούς που βόσκονται πάντα στα πανηγύρια. Είχε δπως διαλαλούσε, ένα θαυματουργό έλξήριο, που έκανε τους πόνοους να περνούν.

— Βάζω, φώναζε με δυνατή φωνή, μιά μόνο σταγόνα και μαζό μου στο κορμί σας δόντι και σάς το βγάξω, χωρίς πόνο...

Αντιστοιχώς γι' αυτόν, μερικοί εύπιστοι που ύποφεραν απ' τους, αφού ανέβηκαν στην παράγκα του όδοντιατρού και στην πολυθρόνα του, έδωσαν τριμακτικές φωνές μιάς άρκες άν άδύνη αυτή έγχεριση... "Ετσι ό κορμάκις, που είχε πικρός, δέν ριζοκινδύνευε πιά ν' άνεβή στην παράγκα... Τότε ό όδοντιατρός ξελαρυγγιαζόταν φρονάζοντας... Κανείς πείσας έπήγανε πιά σ' αυτόν..."

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Έλεγε στη Ζοζέττα, παρακαλώντας για το σταμάτημα της δουλειάς του. Και όμως, αν βρισκόταν άνθρωπος που να στεκόταν να του βγάλω το δόντι χωρίς να πονά, θα έκανα χροιάς δουλειές.

— Μου φαίνεται πως εγώ δέν θα φώναζα, το άπάντησε η Ζοζέττα, από το μυαλό της όποιος πέφανε γρήγορα, σαν άστρα, οι σκέψεις.

Και σε λίγο εξακολούθησε:

— Πόσα θα μου δίνετε για το δόντι που θα στέκομαι να βγάξετε, χωρίς να πονάω...

— Δέκα φράγκα, της άπάντησε ό όδοντιατρός.

— Όχι, το είπα η Ζοζέττα, δώστε μου είκοσι και θα γράψω την ώρα που σάς θα μου ζετε το δόντι...

— Όσοσο θα ήταν κέρμα, πε ό όδοντιατρός, κατάντας διπλή σειρά των δοντιών της Ζέττας, που σαν μαργαριτάρι λάμπαν μέσα στο στόμα της.

— Δέν πειράζει, το είπα νη. Μόνο να μην πείτε τίποτα συζυγό μου...

— Συμφωνώ.

Την άλλη μέρα το πρωί η γυναίκα, βόσκοντας έπλησε την ώρα που έλειπε ο άνδρας από την παράγκα, πήγε στο όδοντιατρός και κάθισε στην πολυθρόνα του...

Τότε αυτός, άπειρησμένος προς τον κόσμο, που ήταν γεμάτος, άπάντησε:

— Νά μιά γυναίκα που έφτασε από τον πιο φτωχό νομό, Άπό τον ίδιο πόνο ύπέφερα και εγώ...

Μεγάλος Βεζύρης και ό Σάχης της Περούσις... Μα σε τρία μέρες τους έθεράπευσα... Νά, κατάρχετε όλοι... Πάρνω το άμνημόνιο και χύνω μιά στάλα στο πονεμένο δόντι—βλέπετε όλοι;—και έσ' προκελός άπόλυτη άνασθησία... Τώρα μ' αυτή την ταμπάκα θα βγάλω, χωρίς ή κυρία να αισθανθή τον παραμικρό πόνο...

Και συγχρονίζοντας τα λόγια με τα έργα, με χείρι σταθερό, άμεινσε διάλεξε στο στόμα της Ζοζέττας ένα μικρό δόντι λευκό και υγιές, που έβγαλε με την άμνημόνιο της...

Καίνοσε άπελπιστικά το κεφάλι της και η γυναίκα της έπειτα από δύο δευτερόλεπτα, τραβώντας το παιδί της, έβγαλε το δόντι...

Η Ζοζέττα, σ' όλο αυτό το διάστημα, παρά τους φωνητικούς πόνοους, χαμογελούσε... Σιλογίζόταν τον Πετράκο της, ό οποίος έπ' τέλος, θα μπορούσε να γεί...

Ο όδοντιατρός κράτησε το λόγο του και η Ζοζέττα πήρε το παιδί της...

Πέντε φορές ύπέφερα αυτό το μαρτύριο, μιά έντομεταξί ό όδοντιατρός της σιγά-σιγά ξαναγύριζε στη ζωή... Το χρώμα του παιδιού σ' άμνημόνιο...

— Ένα βράδυ, μετά το ξεροβήχισμα του πέμπτου δοντιού της, η γυναίκα έβγαλε τη στιγμή που γύριζε στο άμάξι της, είδε να πλησιάζει ένας καλοντυμένος και πολύ σοβαρός κείνος.

— Κυρία, της είπα, είμαι γιατρός. Περνούσα προηγούμενος...

27 Φεβρουαρίου 1930

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΠΙΚΛΗΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Όταν ό ήλιος σκεπάζεται από σύννεφα, ιδίως τον χειμώνα, τα παιδιά σπερνίζουν να του άποτεινουν διάφορες εύχες για να ξαναβγή και να φωτίσει τον κόσμο. Η εύχες αυτές ποικίλουν, αναλόγως των μερών. Στην Κρήτη λ. χ. λένε τους ακόλουθους στίχους:

Έβγα, ήλιε, να λιαστώ
και κουλούρια σου βραστώ
με το μέλι, με το γάλα,
με τη σιδεροκουτάλα,
κι' ένα βράδι φροντιστώ

Έβγα, ήλιε, να λιαστώ
κι' ένα γάιδάρο κουτσά
κι' ένα σκύλο δαγκανιάρη
να το πίνης το Γεννάρι
με το μπάριμα μου το Γιάννη!

Σε μιά άλλη περιφέρεια της Κρήτης λένε πάλι:

Έβγα ήλιε, κάμψε και την ιδική μου
και του βουκου τη σάχη,
να σου δώσω την εύχή μου.

Στις Αργυράδες της Κερκύρας λένε το εξής τετράστιχο:

Έλα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
ν' άνεβώ στα κεραμίδια
να σ' άναψω τα καντήλια.

Στη Φιλιπούπολη σπερνίζουν να λέν το εξής:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Στη Νάξο:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Στη Νάξο:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Στη Σάμο:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Στις Κυκλάδες:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Στη Σιάτιστα, τέλος, της Μακεδονίας λένε:

Έβγα, ήλιε, πύρωσέ με
και κουλούρια φρότωσέ με
να λιαστώ οι σκλάβοι σου
και τα σκλαβοπούλια σου.

Την άλλη μέρα ξαναγύρισε, φέροντας μαζί του χίλια φράγκα.

Τα έδωσε στη Ζοζέττα και της είπα:

— Νά χίλια φράγκα... Δηγήθηκα την άφοσίωσή σας και το θαύρος σας σε μερικές μητέρες που εύτυχιόμένες από σας, ή όποιες θέλουν να σας βοηθήσουν... Με το ποσό αυτό θα περιποιηθώ το μικρό Πετράκο και άμα έ-ξανάληψη θάρητε να με ξανααϊθήτε και θα φροντισώ να σας βοηθήσω ακόμα καλύτερα...

Μιά βαθιά χαρά φώτισε τα χαρακτηριστικά της Ζοζέττας και μισόνοιξε τα χείλη της σ' ένα φωτεινό χαμόγελο. Άλλοιμονο όμως!... ή σειρά των μαργαριταριών της ήταν τώρα σκαταμένη, μιά ή δημοφιλής της ψυχής της άνανακλίστηκε στο πρόσωπό της.

— Κυρία, είπα τότε ο γιατρός με θαυμασμό, ποτέ μου δέν είδα γυναίκα με όμορφότερο χαμόγελο από το δικό σας...

PIERRE SALES

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Σπανδωνής και τα ξενύχτια του. Ποιός έχει το ρεκέρ. Ο κ. Ευστρατιάδης και τα άρρα του «Σκρίπ». Ο κ. Τσάκωνας και τα συνοικέσια. Πώς πάντρεψε 59 δεσποινίδες!... 260 βαφτίσια!... Ο θαυμασμός του κ. Βενιζέλου. Η άπορία της κ. Παρρέν. Τα... φρένα της άτμομηχανής. Ένας χαρακτηρισμός του Κονδυλάκη κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο μακαρίτης δημοσιογράφος Ν. Σπανδωνής ήταν ένας από τους πιο μεγάλους ξενύχτιδες των Αθηνών.

Έκαυχάτο πάντοτε ότι:

Τού ήταν αδύνατο να κοιμηθώ, αν δέν είχαν κοιμηθώ όλοι οι άλλοι... Αθηναίοι!...

Λένε, εν τούτοις, ότι τον τρομερό αυτό ξενύχτι τον ξεπέρασε ο κ. Γρηγ. Ευστρατιάδης, ό σημερινός διευθυντής του «Σκρίπ». Πώς; Άλλοστιατα, ό κ. Ευστρατιάδης ποτέ δέν γράφει το άρ-θο του, αν δέν σημαίνει ή... τρίτη πρωινή!

Έτσι το «Σκρίπ» έχει το φρεσκότερο άρθρο της ημέρας.

Ενθυμείστε τον άλλοτε ύπασπότην του Βενιζέλου, τον κ. Μάνον Τσάκωναν, άξιωμακόν της Χωροφυλακής!...

Ο κ. Τσάκωνας λοιπόν είχε την καλή και φιλόφρονη συνήθεια να κάνει συνοικέσια στα κορίτσια των φιλικών του οικογενειών κι' έπειτα να τα στεφανώσει ό ίδιος.

Μέχρι σήμερα ό κ. Τσάκωνας έχει στεφανώσει 59 νέες κι' έχει βαφτίσει παραπάνω από 260 παιδιά!...

Ο κ. Βενιζέλος, θαυμάζοντας το ρεκόρ αυτό, έλεγε πολλές φορές:

— Αυτός ό Τσάκωνας είναι ικανός να πάντρευη και τον... Πάπα!...

Και δέν επάντρεψε μόν ό Τσάκωνας τον Πάπα, επάντρεψε όμως έναν... Φραγκοκαλόγηρο, όταν ήτανε στη Γαλλία!...

Λένε ότι από έτών, μιά ημέρα, ή κ. Παρρέν έλεγε σ' έναν κύκλο φίλων της και όμοιόθενών της:

— Είμαι άνω-κάτω σήμερα... Άρχεια ένα διήγημα, ένα γράμμα, ένα κείμεν και μιά κάλτσα... Και δέν ξέρω τί να πρωτοτελειώσω.

Κατά το Μάρτιο του 1912, μιά άτμομηχανή του σιδηροδρόμου της Β. Α. Ελλάδος, έκτροχαοδεσία, έπεσε από την αποβάθρα στη θάλασσα.

Ο ύποδοικητής της χωροφυλακής Αιτωλικού, τηλεγραφή τον είδηση στην Κυβέρνηση, άπέφερε ότι «έπλεον ή άτμομηχανή στη θάλασσα, δότι έπαθε... διασάλευσιν των... φρενων της»!

Ήθελε να πη, βέβαια, ότι έέπαθε βλάβην το φρένον της!

Ο μακαρίτης Κονδυλάκης, βλέποντας μιά μέρα να περνάν τον όδοντιατρός Μπισσινάκη, έναν από τους Άγους όδοντιατρούς των παλαιών μικρών αλλά άκαμνηστων Αθηνών, είπα:

— Νά ένας που τρώει με τα... δόντια των άλλων!...

Όταν ό Βενιζέλος κατήχησε την πρώτη Κυβέρνηση στα 1912 από τους Γρηγόρη, Λάμπρον Κορομηλά, Ν. Δημητριάδην, Ρέπουλην, Αλεξανδρήν και Μπενιζήν, μιά εφημερίς είχε την έμπνευση να ρωτήσει τότε λογίους ποιά ιδέα έχουν για το νέο Υπουργείο και χωριστά για κάθε Υπουργό.

Μεταξύ των άλλων ό κ. Γεώργ. Δ. Κορομηλάς έδωσε τους εξής χαρακτηρισμούς για τους Υπουργούς:

Για τον μακαρίτη δέιο του Λάμπρον Κορομηλά, Υπουργόν τότε των Οικονομικών, είπα:

— Αν τον ρωτήσετε γιατί είναι οικονομολόγος, θα σας άποκριθώ ότι έπληξεν ως προσδευτής, και αν τον ρωτήσετε γιατί έγινε διπλωμάτης θα σας άποκριθώ ότι έπαρέθηκε να είναι ζωοφροντιστής...

Για τον μακαρίτη Ρέπουλη είπα τα εξής:

— Ο κ. Ρέπουλης αποτελεί εκπροσώπη της ύπαιθρου και της άδιαφορίας. Έγινε Υπουργός διότι του είκανε να γίνη. Όπως θα γινότανε Μητροπολίτης, αν του έλεγαν να γίνη Μητροπολίτης.

Για τον κ. Αλεξανδρή:

— Ο κ. Αλεξανδρής είναι ίσως καταλήφωτος για κάθε άλλο, από ζείνο στο όποιο άναμνηνεται. Για τον μακαρίτη Μπενιζήν:

— Για τον Μπενιζήν δέν έχω να είπω τίποτε γιατί αυτός μοιάζει με τα έρβη της έθνης και τας έντιμους γυναίκες, που δέν έχουν ίστορίαν.

Για τον Κυρ. Μανωλαράκη:

— Είναι άνθρωπος που έχει τύχη. Όσα δέν έφερε ό χρόνος γι' αυτόν, τα έφερε μιά και μόνη στιγμή!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΤΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο δρόμος που ακολουθούσαν τώρα ήταν στενός και φαινόταν σαν κλεισμένος. Από τη μία μεριά κι από την άλλη απλωνόνταν άπειρες δένδρουστές και τα κλαδιά των γέρικων βελανιδιών σχημάτιζαν πρσίονους θόλους πάνω απ' τα κεφάλια των δυο εφίππων.

Ο σίρ Τζών είχε γίνει τώρα σκεπτικός και στον παραμικρό κρότο ταρυσσόταν. Ο Ροβέρτος παρατήρησε την ταραχή του και μη μπορώντας να την εξηγήσει τον ερώτησε:

— Τι έχεις λοιπόν, βαρώνισσε;

— Δεν έχω τίποτα! Τι θέλετε ναχω; Μόνο που ο δρόμος αυτός μου φαίνεται άπαισιος. Θα νόμιζε κανείς πως βρισκόμαστε σε κλέφτικα λιμνία. Δεν πιστεύω να υπάρχει κατάλληλος δρόμος απ' αυτόν για καρτέρι...

— "Η γιά κρέμασμα κακούργου! προέθεσε ειρωνικά ο νεαγός. Για δέστε, αλήθεια, τί ώραία θα μπορούσε κανείς να κρεμαστή ο' αυτόν τα κλαδιά!..."

— Όσο για το καρτέρι που αναφέρατε πρός όλίγον, σίρ Τζών, δεν υπάρχει κανένας τέτοιος φρόδος, γιατί σ' ένα τέταρτο το πολύ δήμεστε στη Σκωτία.

— Πρίν άκούω ο Ροβέρτος τελείωσε τη φράση του, ένα διαπεραστικό σφύριγμα άντήχησε στο δάσος και καμιά δεκαριά Σκώτοι, όπισμένοι με μαχαίρια και με πιστόλια, πήδησαν στο δρόμο κι απόκλεισαν τδ πέρασμα στους δυο Ιππότες.

Ο Ροβέρτος άνευρήσισε με την πρώτη ματιά τους χωρικούς που είχαν συναντήσει την προηγούμενη ήμέρα στο ξενοδοχείο και γυρογοντας πρός τδ συνοδοιπόρο του φώναξε λυσσομένο:

— "Α! τιποτένιε, με πρόδοσες!..."

— "Ετσι έλεω εγώ να εκδικούμαι τους έχθρούς μου!" απάντησε ο βαρώνισκος γλυπερώντας απ' τ' άλογο του και δομώντας πρός τδ μέρος των επιδρομέων. Δεν σάς είχε πη ότι ή τελευταία παρτίδα θάταν δική μου;

Ο Ροβέρτος άφησε τότε τα χαλινάρια του άλόγου του, άρπαξε στο χέρι του από ένα πιστόλι κι έτοιμάστηκε να πυροβολήσει κατά των αντιπάλων του. Την ίδια στιγμή όμως είδε με κατάπληξι ότι οι χωρικοί ξανάβαλαν ήσυχoi και μαχαίρια στίς θίγες του και τα πιστόλια στίς ζώνες. Συγχρόνως ένας απ' αυτούς προχώρησε μπροστά απ' τους άλλους και απλώνοντας τδ χέρι του πρός τδ μέρος του νέου του είπε:

— "Αντικώμη Κίλουθ! Κλώος ήσδατε σδν τόπο μας! Οι πιστοί ήπικοί της βασιλείας της Σκωτίας σάς υποβάλλουν τδ σέβη των!"

— "Μήπως είνε καμιά παγίδα και θέλουν να με γελάσουν;" συλογίστηκε ο Ροβέρτος.

— "Αλλά δεν τδ έμεινε καρός να σκεπτή περισσότερο, γιατί την ίδια στιγμή ένας άλλος απ' τή συνάθροιση φώναξε τδ καθιερωμένο σύνθημα των οπαδών της Στουάρτ:

— Γαλλία! Πίστις!"

Ο Ροβέρτος έβγαλε πειά κάθε ήσυχία απ' τδ νου του και έσφιξε τδ χέρι του χωρικού μ' έμπιστοσύνη.

— Είμαι ο Μάικ Γρηγόρης Φέγγουσαν, δήμαρχος της 'Αβερδεϊνής, πρόσθεσε εκείνος, κι όλοι όσους βλέπετε έδω είμαστε έτοιμοι να χύσουμε τδ αίμα μας ως τή στερνή σταλαγματιά, για τήν άγαπημένη μας βασιλίσα!"

Στδ μεταξύ αυτό ο σίρ Τζών Τρουμφν, κερανόβλητος από τήν άπροσδόκητη αυτή περίπτεία, είχε άρχισι να τρέμη. Τά δόντια του χτυπούσαν από τδ φόβο του, σαν ναχε σίγος πυρετός... Κατάχλω-άντικώμη και μιά τούς Σκώτους.

— Προμαντεύοντας τδ οικτρό τέλος που τόν περίμενε ύστερα από τόσες ραδιουργίες, δολολοκίες και προδοσίες του.

— "Εξάφνα τέσσερες ρομαίλοι

άνδρες τόν άρπαξαν και τόν έδεσαν, χωρίς να φέρη αντίσταση, ζοντας ίσως ότι με τδ μισοκακόμοιο ήθος του θα άφώλιαζε τδ σειβίους φίλους του Ροβέρτου.

— "Αντικώμη Κίλουθ, είπε ένας απ' τούς χωρικούς, έξερει ή άνανδρος σύντροφός σας σάς επρόδοσε χτες α' έμάς, και τούτοις είχε να κάνει μ' έχθρούς σας;"

— Τδ έξρω, φίλοι μου, απάντησε ο νέος. Παραξένισμα, χα πώς δεν με πρόδοσε ναοίτερα. Φαίνεται ότι δεν τδ έδω-τάλληλη ευκαιρία...

— Και τώρα τί θέλετε να τόν κάνουμε;

— "Ο,τι σάς άρέσει."

Ο δήμαρχος της 'Αβερδεϊνής έκανε τότε μιά χαρακτηριστική ρουνομία κι άμέσως ένας από τούς παρισταμένους ξετόλιξε γρήγορα ένα σκονί, που είχε ζωσμένο στη μέση του, και πών παρ-ένα λεπτό ο Τζών Τρουμφν βρισκόταν κρεμασμένος ανάμεσα από γη και τόν ούρανό, σ' ένα από τα ώραία εκείνα κλαδιά, για τδ τδ τού είχε μιλήσει ο Ροβέρτος.

Μετά τή συνοπτική αυτή διαδικασία τήν έλακολουθήσασα έκτελεσι, ο Φέγγουσαν ζήτησε από τδ Ροβέρτο πληρωμή για τήν άτυχη βασιλίσα και κατόπιν απόκατέγρασαν και τού είνήμνησαν και τδ ξείδι.

Για να μη άντιστοιμούν οι άναγνώστες τούς πληροφορούμε τώρα ότι ο σίρ Τζών Χάβαρτ, ο τέταρτος δούξ τδ Νορφοκ, όλη τή λάμψη τδ όνοματός του, όλα τά διαήμματα τδν φίλων του, πω-λη τήν έπισητή της έπαυσης άπογοής του, κατεδικάσθη σέ θάνατο και άπο-λίστηκε, για τήν άπίστερη πωκαμία ή λενωρόση τήν Μαρία Στουάρτ.

ΣΤΟ ΣΗΠΙ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

"Ας άφήσουμε τώρα για λίγο τήν ήγησά κι άς επανέλθουμε στους άλλους, σως τής ιστορίας αυτής και από τδ σδν σατανικό Ροβέρτο Κέο.

Όπως έξερε, ο Κοντόσταυλος Μορρενσού, θέλοντας να άναμεινή τις τρεσίες του γραμματέως του, τού παρα-ορησε τά κτήματα που άνήκον σδν Τρεμ-κι έπειτα στην κόρη εκείνου και σδν τδχο σύζυγό της, τόν Διονίσιο Γενναίο.

Κατά τήν άνοιξη λοιπόν τδ 1362 ο Ροβέρτος Κέο, ο όποιος είχε γίνει πειά μέγας και πολύς, έλαβε μια ρα ένα γράμμα, διά τδ όποιον τόν ειδοποιούσαν ότι έπρεπε να μπει δη για μιά-δυό μέρες στο σπίτι του Τρεμ, που τόσο άπιαμ τδν άποχτήσει, για να επιβλέψη σέ μερικές επιδιορθώσεις, που έγιναν σ' αυτό.

Ο Ροβέρτος έπληξε πράγματι και δταν ένώχτωσε μπρο-στού στο θάλαμο, όπου έμεναν άλλοτε οι δυο άτυχoi σύζυγοι, τδου τά έπιπλα είχαν μείνει άνέπαφα από τήν φοβητή ήμέρα τδν νάτον των.

Ξαπλώθηκε άπάνω στο μαύρο δρύινο κρεβάτι τδ μαγεμένο ζεύγους και κατά τής δέχα, έπειτα από πολλές σκέψεις, κατόπιν επί τέλους να άποκοιμηθί.

Μά σέ λίγο ξύπνησε άπότομα από έναν έλαφρό, αλλά εύρησε τδ που είχε ακούσει άποπάλω του.

— "Ανισχυζώθηκα εύθδς απ' τδ κρεβάτι του και προσάθηκα να κούση καλύτερα..."

— Επρόσεξε καλύτερα κι' άντελήφθη ότι στο έπάνω πάτωμα άκού-γεται ένας άνάλαρος, φευγαλέος, σχεδόν άνεπαύστος θρηνός.

Ο Ροβέρτος ήξερε πώς ήταν όλομόναχος στο σπίτι και φρόνι-κε. Στην άρχή ήσθεσε πως ή-ταν κανένας κλέφτης κι' έφερε τδ χέρι του στο προσέφαλο, τδ απ' τδ όποιο είχε βάλει τδ πιστόλι.

(Άκολουθί)

Ο Ροβέρτος Κέο έλαβε μιά μέρα ένα γράμμα...

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΠΑΛΗΣΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

ΕΣΑ σ' ένα σπατάκι φτωχικό, κάτω απ' τόν ποιητικό ούρανο τδ Σορρέντο, καθόταν μιά νέα γυναίκα με λιγερό άνάστημα και θαμβωτική όμορφιά. Ήταν σκεπτική και θλιμμένη κι' είχε τόν άγκωνα της άκουμπ-ομένου στο παράθυρο... Τδ βλέμμα της πλανιόταν άφρημένο στην έξοχή.

Δεν κίτταζε όμως ούτε τις έκτάσεις τις κατάφρες από πορτοκαλλίες, ούτε τά πλούσια άμπέλια, ούτε τις ροδοδάφνες, κάτω απ' τά φυλλώματα τδν όποιον έπαιζαν κι' έροστο-τροπίζαν τά πουλιά...

Τι συλλογίζταν λοιπόν ή ώραία Κορνηλία, ή κόρη τδ ευγενούς Βερνάρδου Τάσσου, ή αδελφή τδν όνομαστό συγγραφέως τής 'Απε-λενθεροεισίας 'Ιερουσαλήμ, Τορκουάτου Τάσσου; Ποιόν άλλον να σκεφθί απ' τόν ένδοξο, αλλά δυστυχισμένο αδελφό της, έκείνον που άλλοτε άγαπούσαν και δοξαζόταν από τήν Αλή της Φερράρας, ένώ τώρα τόν περιφρονούσαν όλοι και κατεδίκωτο σκληρότητα από τούς πρην φίλους και θαυμαστάς του;

Στη θύμση ότι τδ έξωχο έκείνη ποιητικό πνεύμα βρισκόταν κλει-μένο, χάος στίς ένέργειες τόν έχθρων του, μέσα στο φρενοκομείο, ό νους της Κορνηλίας πήγαινε να σάλεψη. Μονάχα αυτή μπορούσε να μαγεύη πόσο θα έπασχε και θα υπέφερε ή εδίσθητη και μεγάλη καρ-διά τδ αδελφού της. Γι' αυτό πουούσε τόσο φοβερά και δεν εύρισκε ποθεν άνακούρησι στην όδύν της, ή άτυχη Κορνηλία...

Είχε έννη χάρινα να ιδή τόν αδελφό της, και στο διάστημα αυτό δεν της επέτρεφαν ούτε μιά φορά να τόν έπισκεφθί. Άκόμα και τά γράμματα που τούστέλ-νε φαίνεται πως έχάνονταν, γιατί δεν είχε λάβει πο-τέ απάντησή του...

Αυτά συλλογίζονταν ή Κορνηλία και ήταν τόσο πολ-λό στενοχωρημένη αυτή τήν ήμέρα.

— "Εξάφνα είδε στην άρχη τδν δρόμο ένά βοσκό που πήγαινε σκυφτός με τά μάτια χαμηλωμένα στη γη. Πρόσεξε τότε μ' έκπληξι τής ότι ο βοσκός αυτός δεν τραγουδούσε, όπως οι άλλοι, κι' απ' αυτό κατά-λαβε πως ήθελε κάποια κρυφή στενοχώρια σαν κι' αυτή."

Όταν ο χωρικός πλησίασε περισσότερο και προ-σέρας, ή Κορνηλία παρατήρησε ότι τά ρούχα του ήσαν κατεσκαμμένα. Φαινόταν πολύ κουρασμένος.

— "Αν είνε δυστυχισμένος, σκέφτηκε ή νέα, έχει όμως τήν ελευθερία που τή στερείται ο αδελφός μου."

Έκείνη τή στιγμή άκούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα κι' ή Κορνηλία κατέβηκε γρήγορα ν' άνοιξη, σκαρπινένη από κάποιο άνεξήγητο προαίσθημα. Μό-λις άνοιξε, είδε να στέκη μπρος της ο βοσκός, ο ίδιος βοσκός που είχε δη νάρχετα πριν από λίγο από τόν κάμπο. Ο βοσκός έβγαλε από τόν κόρφο του ένα γράμ-μα και τής τδ έδωσε.

— Μοι τδδώσε να σάς τδ φέρω ο αδελφός σας, τής είπε τρέμοντας από τή συγκίνησι, ο αδελφός σας που βρισκεται κλεισμένος σέ μιά σκοτεινή φυλακή.

— "Ο, τί χαρά! φώναξε ή αδελφή τδ Τάσσου συγκινημένη κι' άνοιξε τδ γράμμα. Καθώς τδ διάβα-ζε, τά άρματα έτρεχαν σαν βούδι απ' τά λυπημένα μάτια της."

— Πρέπει να τόν ιδώ με κάθε θυσία τόν άμιορο τόν αδελφό μου! φώναξε μετά τήν άνάγνωσι της επιστολής. "Ο, τί άδικίες που υποφέ-ρει ο δυστυχισμένος! Τόν έχουν στερήσει τδν πάνταν, τόν κρατούν αιχμάλωτο και έπί πλέον τόν κατασκοπεύουν. Θα πάω να βρω τδ δου-κα Άλφόνσο και θα τδ άπατήσω να τόν ελευθερώσω..."

Στά λόγια αυτά τδ σκυθρωπό πρόσωπο τδ βοσκού πήρε με μιάς φαυρή έκφρασι. Έπληξε πιο κοντά της, τήν έπασε από τά χέρια και τής είπε:

— "Ο, Κορνηλία! Με άγαπάς άκόμα, καθώς βλέπω... Δεν με γνωρίζεις Κορνηλία; Για κίτταζε με καλά... Είμαι ο αδελφός σου! Τόσο πολύ λοιπόν μ' άλλαξαν τά ρούχα και τά χρώνα; "Ο, έλα στην άγκαλιά μου να σέ σφιξώ, ύστερα από τόσων έτών χωρισμό!..."

— "Εσδ είσαι, Τορκουάτε; φώναξε κατάπληκτη ή Κορνηλία. "Α, όχι, όχι, δεν μπορεί νάσαι σέ!... Μά όχι πάλι... Ναι, έχεις δίκιο, σέ γνωρίζω καλά τώρα... Σδ είσαι, άγαπημένη μου! Τι άφάνταστη είνε τή!"

— "Σέ άφησαν ελεύθερο επί τέλους;"

— "Ας μη μιλάμε πειά γι' αυτή, Κορνηλία, απάντησε ο ποιητής με σοβαρότητα. Μάθε μονάχα ότι κατόρθωσα να βγω απ' τις φυλα-κές της Νεαπόλεως και ν' άπομακρυνθώ από τδ δυνάτο της Φερράρας ύστερα από άμέτρητες περιπέτειες. Ή λύπη τής μου κριψε μετά τήν άπελευθέρωσί μου τήν άπειρίγα-πη και παρά λίγο να μ' όδηγήσει στην τρέλλα. Δεν είχα κανέναν σδν κόσμο που να με καταλαβαίνει και να συμ-φύεται τής θλίψης μου. Όλοι με είχαν έγκαταλείψει και με είχαν λησμονήσει... Τότε θιμήθηκα εόενα και θέλησα να βεβαιωθώ άν έξακολουθούσε άκόμα να μ' άγαπάς όπως πρδτα και να πονήσ για τή δυστυχία μου. Έντιθρηκα λοι-πόν αυτά τά τσαπάνια ρούχα κι' άπεφάσισα να σου φέρω

μόνος μου τδ γράμμα. Ένόμιζα ότι κι' εσδ θα μ' είχες ξεχάσει, ύστερ' από τή μακροχρόνια άπουσία μου. Βλέπω όμως με χαρά ότι διατηρείς πάντα τήν ίδια άγάτη για μένα... Συγχώρησε με, Κορνηλία μου!... Είμαι πολύ δυστυχισμένος..."

— Από δώ και πέρα όμως, τού απάντησε στοργικά ή αδελφή του άγκαλιάζοντάς τον, θα μείνης μαζί μου και θα ήσυχάσης. Είμαι βέ-βαιη ότι θα λησμονήσης πολύ γρήγορα τδ θλιβερό παρελθόν σου..."

— Ναι, Κορνηλία, έδω πέρα, στο πατρικό μας σπίτι, πιστεύω κι' εγώ πως θα βω τήν ευτυχία. Τόν έβαρδεθηκα πειά έκείνον τόν άχα-ριστο τόπο, όπου βασιλεύει ή ψευτιά, ή κολακεία κι' ή άπάτη, κι' ή ψυχή μου ποθεί τή γαλήνη..."

Πραγματικά ή ήρεμη κι' ελεύθερη ζωή τής έξοχής είχαν εύχάρι-στη επίδρασι στο κατακουρασμένο μυαλό τδ ποιητή κι' ή κλονισμέ-νη ήγεια τόν δέν άργησε να άποκατασταθί. Ή Κορνηλία δέν μπορού-σε να κρύψη τή χαρά της γι' αυτή τή μεταβολή και νόμιζε πως δ' ά-νετέλλαν ήμέρες ευτυχίας.

Ή έλπίδες της όμως διαφρευθήσαν πολύ σύντομα γιατί ο αδελφός της, άπιδασμένος από τή γαλήνη και τήν ευτυχία που άνεισιπολούσε ως τότε, κυριέτηρε ξανά από τήν πρώτη του μελαγχολία.

— "Απέφυγε τή συναναστροφή με τούς συμπατριώτες του και περι-πλανιόταν μόνος του στην έξοχή, άήσυχος και δνειροπόλος. Έβρι-σκε άνυπόφορη τήν ήσυχη και μονότονη άγροτική ζωή και νοσταλγού-σε τις μεγάλες περιπέτειες. Έμποιε με πούλι τόν ήσυχόν και άποκοιμητόν βράχον, σκλαβωμένο στο κλονδί και καταδικασμένο να πεδώνη μακριά από τις τρικυμίες και τήν ταραχή τδν πελωρίων κυμά-των τδν άκεανού..."

Τέλος, μιά μέρα, ή άδημονία του κορυφώθηκε κι' άποφάσισε να φύγη κρυφά απ' τδ πατρικό σπι-τι του. Έβριγε τδ ίδιο βράδυ. Τήν επομένη τής ά-ναχωρήσεώς του, ή Κορνηλία βρήκε άπάνω στο τραπέζι ένα γράμμα άνοιχτό. Τής έγραφε:

— "Συγχώρησε τόν άμιορο αδελφό σου, που τόν κυνηγά παντού ή δυστυχία, άκόμα και κάτω απ' αυτή τή φιλόξενη στέγη που τδ έδωσε άσυλο για λίγον καιρό. Έξρω ότι είσαι θαρραλέα και δεν φο-βάσαι τδ πεπρωμένο, εγώ όμως δεν θέλω να έπι-σθω και έναντίον σου τήν κακή μοίρα που με κατατρέχει. Σ' άφίνομ γεια για πάντα, Κορνηλία, και πάω ν' άκολουθήσω τήν παναθλία μου τύχη."

— "Πόσο όμως θα διατηρώ παντοτεινά τή γλυκεία άνάμνησι τής άφρασίσεώς σου, ή όποια κάποτε θα με παρηγορή στα άπόρητα δεινά μου. Σέ άπο-χαιρετώ, εύλογημένη μου αδελφή..."

Ο τελευταίος αυτός άποχωρητισμός καταστάρι-ξε τήν καρδιά της Κορνηλίας και τήν έδύθηκε σέ βαθειά άπογοήτεια. Πώς θα εύσπλαχνιόταν τώ-ρα και πώς θα περιέβαλλε με τή σπαργή τού έκεί-νον που είχε ανάγκη τόσες περιθάλψεις; Πού θα πήγαινε τάχα, φευγόντας απ' τδ σπίτι του ο δυστυ-χιμένος Τορκουάτος;

— "Οχι, δεν θα τόν αφήσω να ξαναπάει στους έχθρούς του, φώναξε ή γενναίωσή Κορνηλία. Πρέπει να τόν επιδοώ με κάθε τρόπο και να τόν προφυλάξω όπως μπορώ απ' τούς νέους κινδύνους που διατρέχει..."

Ποιά ήταν ή άπόφασι της Κορνηλίας, τί έπακολούθησε ύστερα απ' αυτή, πως έπείσθη ο μεγάλος ποιητής τής 'Ιταλίας, όλα αυτά θα τά διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.

— Από δώ και πέρα θα με-της μαζί μου και θα ήσυχά-σης, τού απάντησε ή αδελφή του άγκαλιάζοντάς τον...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Τελευταία πέθανε στο Παρίσι κάποια πλουσία κυρία άρκετά προ-χωρημένης ήλικας, ή όποία έγραψε στη διαθήκη της, μεταξύ τδν άλ-λων και τά εξής:

— "Στδ γιαιτό μου κληροδότηώ όλα όσα βρισκονται στα δεξί συρ-τάρι τδ χρηματοκιβωτίου μου, από είνήγνωσή μου για τις άνευθυ-λές και τις συνταγές του, στις όποιες όφειλω τήν μακροβιότητά μου."

Φαντασθήτε τώρα ποση ήταν ή έκπληξι τδ γιαιτοφύ, όταν, κατά τήν άποφάγησι τδ χρηματοκιβωτίου, αντί τδν θησαυρόν που περι-έμενε, βρήκε στο συρτάρι όλα τά φάρμακα όσα είχε συστήσει από ει-κοστίας στην πλουσία πελάτριά του!...

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Ποιοι τά πουλιά και τά σπονιγίτια κύλα και τά γελάδνια, πως τά ξενάν έρωτικά τά πικραμένα μου τά χρώνα! Μά να! Πιγμένη άσπρ μαζού μιάς έκκλησιός καμπάνα, γρός από μιά που ξεψυχά στην ύποφάντασι μου μάνα.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Σίδερα σιδερώματος, Θερμοήφωνα
έξασφραγμένης βενζίνης και πετρελαίου
μεγίστης οικονομίας και απόλυτου
ασφαλείας του μεγαλύτερου και τελει-
τέρου εργοστασίου του κόσμου.

COLEMAN

Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Οδός Περματζόγλου αρ. 9β ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(έναντι Τραπεζών Λαϊκής και Ίονικής)

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΝ"

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ

Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμή έσωτ. δεχ. 60, έξωτ. δεχ. 80.

Ο «Καπετάν Φάντασμα», έργον μυστηριώ-
δες, αισθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλη-
ρες δραματικών και τραγικών έπεισοδίων, έ-
ξελλίσσεται εις την Ίσπανίαν κατά την εποχήν
του Μ. Ναπολέοντος, περί τόν πύργον ενός εϋ-
γενούς, επί του οποίου βαρύνει ή σκληροτέρα
μοίρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δεχ. 30, έξωτ. δεχ. 40.

Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» δέν χρειά-
ζεται άλλη σύστασις εις δούς δέν τόν έχουν
διαβάσει, παρά να έρωτήσουν έναν πού να τόν
εδιάβασεν διαν έδημοσιεύη εις τό «Μπουκέ-
το». Διά τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε
να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επι-
τυχίαν εξ δούς μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-
σαν ως τώρα στην Ελλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

ΤΟΥ ENTRAP

Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δεχ. 20, έξωτ. δεχ. 30.

Ένα από τά άθάνατα έργα της φιλο-
επείας και αλ «Περιπέτειαι του Πύμ», αλ
έχουν μεταφρασθή εις όλες τās γλώσσας
κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότον
λον, πρό τών τραγικών μυστηρίων του
παλαιών σκληρόν άγώνα οί ήρωες του
ττου, γραμμένο από έναν τών μεγαλει-
ποιητών του κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δεχ. 20, έξωτ. δεχ. 30.

Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-
διάς» περιγράφεται ένα τρυφερώτατον ειδύ-
λιον μεταξύ μίας κόρης και του εξαδέλφου της,
μέ βασανιστήν τών δύο αιώτων άγώνων έραστών
τόν σκληρόν και άφαντίστως φιλάργυρον πα-
τέρα της κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δεχ. 20, έξωτ. δεχ. 30.

Η «Σφιγξ τών Παγών» είνε τό άριστοϋρ-
γημα του μυθιστοριογράφου τών παραδόξων
ταξιδίων Ιούλιου Βέρν. Μυστηριώδες, τρο-
μακτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχής μέ-
χρι τέλους άδιάπτωτον τό ενδιαφέρον του άνα-
γνώστου.

Η ΣΟΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΡΡ. ΚΥΡΕ

Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δεχ. 15, έξωτ. δεχ. 20.

Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμ-
μένο από την τρυφεράν Γκριέλ, έκτακ-
ται μέσα στους κύκλους τών ευγενών
Ρωσσίας, τών οποίων μέ έξαιρετική
τήτα περιγράφει την ζωήν και τή
μα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

ΤΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δεχ. 15, έξωτ. δεχ. 20.

Περιργώτατον και τρομακτικώτατον μυθι-
στόρημα, τό όποιον κρατεί άπ' άρχής μέχρι
τέλους εις σινηγή άγωνίαν τόν άναγνώστην
μέ την δραματικήν πλοκήν του και τό μυστή-
ριόν του, τό όποιον μόνον εις τό τέλος διαφω-
τίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δεχ. 15, έξωτ. δεχ. 20.

Η Λάγκερλεφ είνε ή μεγαλειότερα συγγρα-
φεύς του αιώνος μας και έχει βραβευθή μέ τό
Παγκόσμιον βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον
δύνатаι να έγγυση διά την «Κόρην του Με-
γάλου Βάλτου», ή όποία είνε άληθής άριστοϋρ-
γημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

ΤΟΥ ΜΥΣ

Σελίδες 183. Τιμή έσωτ. δεχ. 15, έξωτ. δεχ. 20.

Η «Μονμάρτη» είνε τό άριστοϋργημα
ρωμαντικής τέχνης γραμμένο από τόν άδελ-
τό συγγραφέα τών «Μποέμ». Η ζωή τών
ητών σιό Παρίσι, οί έρωτές των, ή στυ-
των περιγράφονται μέ δραματικότητα εις
σελίδας της «Μονμάρτης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δεχ. 15, έξωτ. δεχ. 20.

Ένα μικρό Άθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' έξαιρετική τέ-
χνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝ

Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δεχ. 5, έξωτ. δεχ. 8.

Σμυρναϊκό μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη
όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή εχάριστη πλοκή
και τό βαθύ του αίσθημα.